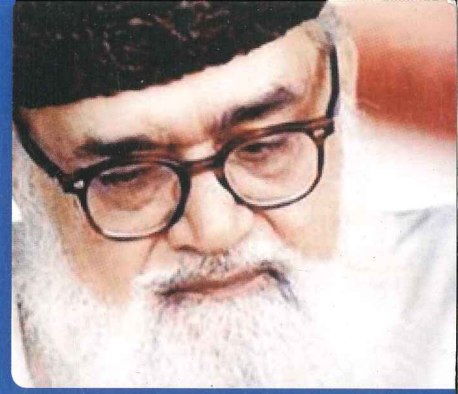

Genç Öncüler

Mart 2010 • Sayı 56 • Yıl 8 • 3 TL • Aylık Gençlik Dergisi

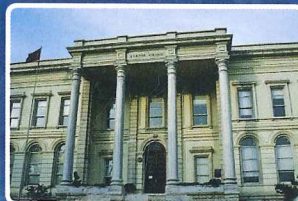
**Mevdudi
ile Röportaj**

maskeli bal

*“Sanal Alemdeki Sosyalleşme
Rekora Koşuyor!”*

**Çanakkale’de
Bayram
Sabahı**

**Kondüktör
Mekteb-i
Âlisi**

Rad

13 / 10-11

"Sizden sözü saklı tutan da, onu açığa vuran da, gece-
leyin gizlenen de ve gündüzün ortaklıkta gezen de (O'nun
katında bilme bakımından) birdir. O'nun (insanın) önünden ve
arkasından izleyenleri vardır, onu Allah'ın emriyle gözetip-
korumaktadırlar. Gerçekten Allah, kendi nefislerinde olanı
değiştirip bozuncaya kadar, bir toplulukta olanı değiştirip-
bozamaz. Allah bir topluluğa kötülük istedi mi, artık onu geri
çevirmeye hiçbir (biçimde imkân) yoktur; onlar için O'ndan
başka bir veli yoktur."

Sosyalleşiyoruz!

İnternetteki sosyalleşme her geçen gün artıyor. Sosyal paylaşım ağları, inanılması zor üye rakamlarına ulaştı. Tabii Türkiye’de takipte.

Sosyal paylaşım artıyor. Ama paylaşılanlar video ve iletilerden öte geçemiyor. Kışın bastırıldığı günlerde belediyelerin evsizleri topladıkları kapalı spor salonlarını haber bültenlerinden takip ediyoruz.

Sosyal paylaşım artıyor. Darbecilere duyulan öfke, milyonlarca kişinin üye olduğu gruplarda doruğa ulaşıyor. Ama meydanlar yine boş, yüzler hep tanıdık.

Sosyal paylaşım artıyor. Arkadaş grupları arkadaştan geçilmiyor. Ama hala hesaplarımızı Alman usulüne göre ödemeye devam ediyoruz.

“Genç Öncüler bu ay, internetteki sanal sosyalleşmeyi tartışıyor. Gençliğin kalbinin sanal âlemden attığı bugünlerde; çelişkilerin içinden sorular sorabilmeyi, durmamız gereken yeri ve konumu içten bir dil ve içerden bir sesle irdeliyor. Dosya konusu ile ilgili yazısıyla Abdurrahman Babacan, yeni ufuklar kazanılmasını sağlarken, kafalardaki soru işaretlerini kaldırmak için de önemli bir fırsat sunuyor. Dosyaya yazılarıyla katkıda bulunan Yusuf Elbaşı ve Celile Günseli de farklı yaklaşımlarla konuyu irdeliyorlar.”

Dünya Seyahatnamesi’nde kadim Mısır’ın Kahiresi’ne, *Kampüs Notları’nda* İstanbul’un tarihe iz bırakan üniversitelerinden Yıldız Teknik Üniversitesi’ne konuk oluyoruz. *Hayali Röportajlar’da* müstesna insan üstad Mevdudi, Kur’an’la ilişkimizi kendine has bir şekilde özetliyor. *Şiir Okumaları’nda* şiirli şair Edip Cansever’in dilinden öğrenirken, *Tarih Defteri’nde* 95. yılında bir destanın, Çanakkale’nin, hatıralarına kulak veriyoruz.

Elinizdeki bu sayı ile Genç Öncüler 8. yılına giriyor. 2003 Mart’ında başlayan uzun soluklu yürüyüş, Allah’ın izni ve yüreklerdeki heyecanla devam edecek.

Nisan sayımızda görüşmek ümidiyle, selam ve dua ile...

Sahibi

Umran Yayıncılık
Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Adına
Abdullah Yıldız

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

İsmail Memiş

Yayın Sorumlusu

Hüseyin Buladı

Yayın Kurulu

Abdullah Muhsin Yıldız
Alperen Gençosmanoğlu
Elyesa Koytak
Fatma Büşra Özkan
Ammar Kılıç
Muhammed Tutkun
Yusuf Elbaşı

Bu Sayıya Katkıda Bulunanlar

Abdurrahman Babacan
Celile Günseli
Mustafa Sacit Akgün
Mehmet Erdem
Yusuf Şentürk
Mustafa Seyfi
Betül Babacan
Abdülvahid Sipahioğlu
Esmâ Bendeş
Feyza Saygın
Melike Yurt
Yunus Babacan

Adres

Mega Center C34 Blok Kat:2
Bayrampaşa - İstanbul
Tel: (0212) 640 01 22-23 - 531 10 33
Fax: (0212) 640 01 25
bilgigenconculer@gmail.com

Grafik Tasarım

Furkan Selçuk ERTARGİN

Baskı: Şenyıldız Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. No:3 Kat:1
Topkapı - İstanbul
Tel: (212) 483 47 91

içindekiler

4

maskeli
balo

Abdurrahman Babacan

8

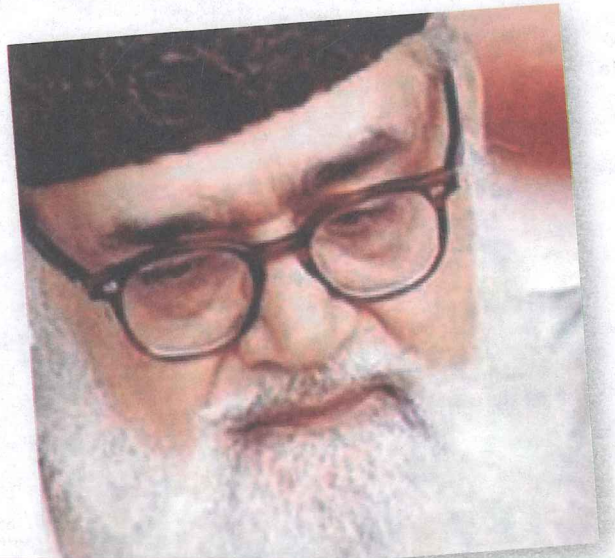
şimdi sorular
sormak lazım!

Hüseyin Buladı

32

mevdudi
ile röportaj

Abdülvahid Yakup Sipahioğlu

Poker Face / **Yusuf Elbaşı** / **7**

Kontrolsüz Güç Sanal Sosyalleşme / **Celile Günseli** / **10**

Avatar: Aynı Paketin Can Canlısı / **Abdülvahid Sipahioğlu** / **13**

Etkinlik / **15**

Kampüs Notları / **Mustafa Sacit Akgün** / **16**

Tarih Defteri / **Mehmet Erdem** / **18**

Şiir Okumaları / **Elyesa Koytak** / **20**

Anlat Bana Bölümünü / **Yusuf Şentürk** / **22**

Okullardan Haberler / **Alperen Gençosmanoğlu** / **24**

Objektifime Takılanlar / **Abdullah Muhsin Yıldız** / **26**

Dünya Seyahatnamesi / **Esmâ Bendez** / **28**

Bir Şubat Daha Bitti / **Feyza Saygın** / **30**

Savaş Ritimleri / **Melike Yurt** / **31**

Kültür Sanat / **Mustafa Seyfi** / **36**

Şahdamar / **Sezai Karakoç** / **40**

maskeli bal

“Sanal Alemdeki Sosyalleşme Rekora Koşuyor!”

Maskeli Balo

Abdurrahman Babacan

Eski bir şarkıdan hoş bir nakaratla başlayalım. Ne diyordu: “bu maskeli balo; ve onun sahte yüzleri...”

Bazı şeyler vardır; bir anda insanların hayatına girer ve sanki uzunca bir süredir onunla yaşadığımız hissi verir. Onsuz daha önce nasıl yaşadığımızı düşünmeden, onsuz bir hayatın imkan-

içerisinde dolaşır durur. Burada birçok şey sanaldır; gerçek olan ise tek bir şey vardır: o da, insanın da artık sanallaşmaya başladığıdır. Çok felsefi bir izaha kaçmak gereksiz. Aslında olay basit: bu sistem yeni bir sistem ve yeni sistem, getirdiği yenilikle-riyle hayatlarımızda. Artıları ve eksileriyle; yani muhasebeye tam imkan verecek tüm yönleriyle.

İçinde birçok karmaşa ve labirentin sunulduğu mükemmel¹ dizayn edilmiş bir dünyada yaşıyoruz. Cümlelerin girişleriyle gelişmesi birbirine zıt gibi görünse de, öyle değil. Celladına aşık olmak bir psikolojik olgu olarak kabul görüyorsa şayet, bu cümlede de hiçbir tezat yok. Ne söylemeye çalıştığımızı açalım. Karmaşa ve labirent insanın içinde artık. Bu yüzden, bu karmaşayı dışardan sunan bir dizayn, onun için bulunmaz bir nefes alanı anlamı taşıyor; ve insan, yaşadığı sanallığın cazibesinde kendisini buluyor; kendisini böyle ifade ediyor, hayatı bu sanallıkla beraber yaşıyor; ilişkilerini, sosyalleşme

alanını bu sanallıkta buluyor; ve bu sanallık, onun imdadına yetişiyor. Sanal olandan yola çıkarken bu yeni dünya ise, temel odak noktası olarak aldığı insana bakıyor. Ondaki karmaşaları ve la-

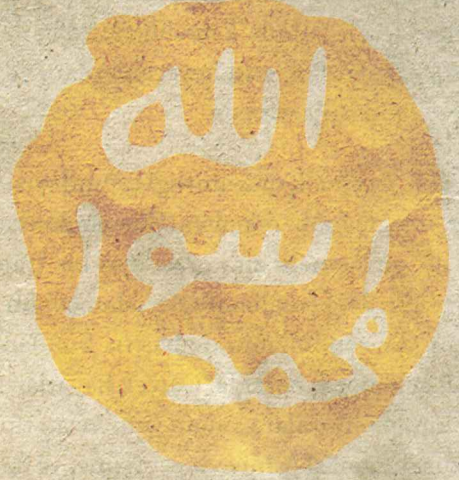
sızlığını düşünmeye başlarız. Çok basit ve kaba tabirle, “alışmak” derler buna. Sonuçlarıysa o kadar basit değildir. Hayat, bir ağ gibi bazı şeyler tarafından örülmeye başlar. İnsan ise, özgürlüğünü kazandığını zannettikçe, o bazı şeylerin labirenti

1 Nasıl bir kelime bulacağımızı bilememenin vermiş olduğu bir şaşkınlık hali içerisindeki psikolojiden çıkmış bir laf. İronik mi; belki. Ama ciddiyetsiz değil...

Asım'ın Nesli Genç Öncüler

birentli durumu analiz ettikten sonra, kendisine bir dizayn geliştiriyor. Hem insan ve onun istek ve ihtiyaçlarını es geçmiyor; hem de kendi durumunu insanın gözünde meşru ve saygın kılıyor. Kendisi açısından mükemmelliği de onun bunu yapabilmesindeki başarısından kaynaklanıyor. Mevcut durum bu. Peki ya bu durumun insan açısından olan sonuçları? İşte celladına aşık olmaya değinmenin tam yeri.

İnsanoğlu garip varlık. Yalan kimliklerle gerçeği arayacak kadar garip. Kendisini avutmaya müthiş bir istek duyacak kadar; sevgiyi, fikri, dostluğu, hediyeleşmeyi, paylaşmayı körleştirecek kadar; hasılı, celladına aşık olacak kadar garip... Facebook, twitter, messenger derken, kendimize iyiden iyiye bir sanal cennet inşa ettik. Bu cennette herşeye ulaşabilecek, her istediğimizi bedel ödmeden elde edecek ve mutlu mutlu yaşayıp gidecektik. Arkadaş istediğimizde ona zaman ayırmaya gerek kalmadan sıkı kanka dostluklar kurabilecek, canımız her sıkıldığında geçip bilgisayarımızın başına, kendimizi bir anda çok kalabalık bir mecliste gibi hissedecektik. Ne hoş değil mi? Yani formülü bulduk, huzura erdik. Erip ermemek de önemli değil ki aslında, zamanımız nasılsa bir şekilde geçiyor, kendimizi nasılsa bir şekilde avutuyoruz. Sorun mu; sorun olup olmadığı da önemli değil. Bugünü nasıl yaşıyoruz; önemli olan bu. Yarın ya da dünü gündemde tutup da canımızı sıkmanın da bir anlamı yok. "Ânı yaşa", felsefen olsun; ötesini düşünmemeyi de öğren. Evet, farkında olmadan bize telkin edilen bu. Ve farkında olmadan kabullendiğimiz de bu. Bu ise, yukardaki satırlardaki boş ciddiyetsizlikten çok daha ciddiyet gerektirecek bir mesele. Herkesin kendisini şöyle bir sallayıp sarsmasına kapı açacak bir mevzu. Olay, aslına bakılırsa sanıldığı kadar ne masum ne de basit. Yeni dünyanın yeniliklerinden istifade olarak yorumla-

"Mü'min, kendisiyle dostluk kurulabilen kişidir. İnsanlarla dost olmayan ve kendisiyle dostluk kurulamayan kişide hayır yoktur."

Hadis-i Şerif

**Numaraları
Rehberden,
Adını Defterden
Sildirme!
Dostluğun Sanal
Değil,
Sahici Olsun!**

Başına savaşmadın
Başına yaşamadın
Başına ölmedin!..
Sezai Karadağ

mak da, bize göre meseleyi anlamamış olmak ve hafife almak demek. Kendi dünyalarına çekilen insanlar, o dünyanın efendisi olmak gibi bir psikolojiyi, sayfalarında doyasıya yaşıyorlar. Duvarlara yazılan sloganlar devrinden, duvarların cicili bicili bezendiği devirlere uyandık. Eski duvarlardan da eser yok; eski korkulardan, eski heyecanlardan, ve eski ateşli, şevkli insanlardan da.

Feci bir facebook mücahitliği çağındayız; ve cihadımız yine de mübarek olsun. İdeolojiler mevzusuna ise hiç girmemeli; zira orası ayrı bir trajedi. Milliyetçiliğin de, kemalizmin de, islamcılığın da, solculuğun da, feminizmin de başına bundan daha kötüsü gelemezdi heralde. Gerçek hayatlarında başka bir kimliği insanlara sunan yeni insan tipi, o kimliği kuşatan maskesini evine, ofisine; ya da korunaklı kalesine çekildiği zaman çıkarıyor, altından da bambaşka bir suret görünüyorsa hiç olmazsa kendinden utanmalı diye düşünürken tam; hiç de böyle olmadığını görmek, “yeni dünya işte canım” gibi saçmalıklara yem edilemeyecek kadar vahim aslında. Evet, eskiden de Mevlana’ya çok kulak verdiği söylenemezdi insanoğlunun; olduğu gibi görünmek de, görüldüğü gibi olmak da zor birşeydi zira. Fakat alenileştirme, bundan bir sıkıntı yaşamama, hatta bununla övünme gibi bir cephe gerisi cesaret de sahiden bu yeni dünya işi birşey. Kavgaya girerdiniz, ağzınız burnunuz kırılabilirdi; fakat siz bu ihtimali bilerek girerdiniz; o yüzden de kırıldığı zaman bir delikanlılık hakkınız her daim saklıydı. Şimdi neyin delikanlılığından bahsedecek yeni dünyanın insanı? Facebook’taki arkadaşlarına neyin cesareti ile güven verecek? Hangi değeri onların önüne canlı, kanlı bir biçimde sunup, buyrun işte ahlak ve insanlık diyebilecek? Webcam’lere güveniliyorsa, yanlış bir rota, baştan söyleyelim; oradan bu çıkmaz. Fedakarlığı ne için, ya da kim için yapacak insan? Profil fotosundan bir çıkarım yaptığı o harbi arkadaş için mi kendisini ölümlere atacak? Harbiden atacak mı? Delikanlı mı o kadar? Belki kankasına “gift” göndermeye benziyorsa, atar diyebiliriz; yoksa, herkes neyin ne olduğunu zaten biliyor.

Ciddi bir güven bunalımı yaşadığımızı söylüyor filozoflar; hadi filozofları bırakalım, istatistikler de bunu gösteriyor. Tamam ama bu yargı bir sonuç yargısı; ve genel kuraldır: herkes sonuçlardan şikayet eder. Tuhaf olan şudur ki, bu sonuçları üreten süreçleri besleyenlerdir şikayet edenler. Normal hayatımızda bize bizi anlattığına inandıracak kadar bize güven veren bir arkadaşta, online bağlantıda bir yerlerde rastladığımızda hayal kırıklığına uğramaktan yorulduysak eğer, süreci de biraz konuşmak gerek sanırız. Olayın üstten, güvene dair olan boyutu bir yana, bir de başka bir boyut var ki, direkt ahlakilikle ilgili. Bu sanal sosyalleşme mekanlarında ahlak da sanallaşıyor; ve sanal olan herşey gibi, buharlaşmaya başlıyor çünkü. Eskinin kadim öğretileri, insanlığa kendi yanlışlarını ve ayıplarını toplumda alenileştirmemeyi söylerdi. Şimdi pervasızlığın kurumsallaştığını söylemek, sahiden sert bir ifade olarak algılanabilir mi? Algılsın ya da algılanmasın, modern ötesi bu bilmem hangi çağda, hikmeti ve ahlakı ayakta tutmak, olmazsa olmaz bir kuraldır ki, tüm algılama çeşitlerini önemsiz kılar. Bu yüzden birşeyin varlığını kabullenmek ile onun doğruluğunu -bilinçli ya da bilinçsiz- kabullenmek farklı şeylerdir. O süreci destekleyen bir yerlerde bulunma ihtimali, zımnen doğruluğun tescillenmesidir ve her zaman potansiyelde kuvvetle muhtemeldir; bu yüzden dikkatli olmak gerekir. Öyle herşeye katılırken, bulaşırken, sadece günübirlik ufuklarla olayları ve yeni şeyleri ele alırken, birkaç kez düşünmek gerekir bu yüzden. Ne yaptığımızın farkında olduğu hissi, insana çoğu zaman bir yanılsamadır zira; ve yanılsama, aslında farkındalığın olmaması halidir. Ne kadar çelişik ve tuhaf değil mi? Aslında değil; çünkü maske de bir yanılsamadır; ve çağrıştırdığı korku, aynaya bakma korkusudur. Sonuç: aynalarla barışık olmalı...

Poker Face

Yusuf Elbaşı

“Televizyonun ömrü tükeniyor. Çağımızın ibadethanesi facebook’tur.”

Televizyon kültürünün hayatımızı ele geçirmesinin üstünden çok zaman geçerse de artık zaman değişiyor. Televizyonun getirdiği tek yönlü ilişkiden kurtulan insanımız, sadece küçük bir bağlam farkıyla sosyal hayata dönüş gerçekleştirmiştir. Elbette klişe bir şekilde teknoloji ve modernitenin getirdiği yeniliklere sövmeyeceğiz. Bu araçlardan istifade etmemizin getirilerini es geçecek veya unutacak halimiz de yok. Ama insanların yaşamlarındaki değişikliklere bizzat şahit olup da susacak halimiz yok. Şahsen, son birkaç yılda değişen şeyler beni afallatmış durumda. Babamın bir arkadaşının (51 yaşında) farmville adlı oyunda bir çiftlik sahibi olması, cafélerde kulak misafiri olduğum eş kavgaları (birbirlerinin internet profillerinin duvarlarındaki yazılar hakkında tartışıyorlardı) sanırım değinilmeyecek gibi değil.

İnternet ortamında oluşmuş ve reel ortama aktırılmamış arkadaşlıklar, tanışmayan facebook arkadaşları bizzat tecrübe ettiğim şeyler. Bulunduğu sosyal ortamda sessiz ve asosyal olarak görülen insanların forumlarda, “sözlüklerde” ne kadar farklı bir kimlik sahibi oldukları gerçeği es geçilemez. Genele baktığımızda insanların kendi doğalarına karşı yabancılaşmaları ve ikiyüzlü bir hayat sürmeleri söz konusu. İnsanın doğası gereği, kendini ifade ederken kullandığı jestler ve mimikler artık yavaş yavaş önemini kaybetmekte. Bu uzaklaşma ve yalnızlaşma toplumun genelini sokaklardan uzak tutma ve evlere hapsedme boyutuna ulaştı. İnternette koyun gütmek, günümüz insanının insani arzularını

tatmin etmek için kullandığı bir oyun haline geldi. Bu, kişinin güncel hayatta kendine karşı duyduğu özgüvenini azaltmakla kalmaz, direnç mekanizmasının da kırılmasına yol açar. Bilgiye ulaşımın kolaylaşması, kutsal bir öge olan bilginin tüketilmesini ve belli insanlar için bir fetiş aracı haline gelmesini sağlamıştır. Facebook’da “İslam birliğine, Hz. Muhammed’e, Demokrasiye” hayran olmak, vicdani retçilere destek grubuna katılmak herhangi bir protesto veya direniş göstergesi değildir. Ki Hz. Muhammed’in 1 milyon hayranı bulunmasa da olur, bulunması veya bulunmaması herhangi bir anlama gelmez. Böyle yerlerde, bu bağlamlarda göstermiş olduğumuz reaksiyonlar boştur, değersizdir ve sadece kişisel hazlarımıza hitap eder.

Herkes oyunu kuralına göre oynuyor. Bizi ayı gibi oynatmak isteyenler yem vermeyi de ihmal etmiyorlar. Yüzyıl önce var olan kof statükodan eser kalmadı. İşçiye ekmek vermeyen, ona herhangi bir sigorta, bir güvence vermeyen sistem bitti. Artık yapacağı zulme tepkiyi azaltmak için asgari ölçüde hukuka saygılı bir düzen hüküm sürüyor. Burada söz ettiğimiz hukuk insani hukuktur. Ama unutulmamalıdır ki ağlayan çocuğa şeker verir gibi ona oyalanması için meşgaleler vermek ve bunların kabullenişini kolaylaştırmak için çeşitli kılıflara sokmak hak değildir. Tehdit her yanımızda; gerek toplumsal, gerek kültürel, gerekse ekonomik alanda tepkilerimizi yok etmek için çaba sarf ediliyor. Kendi özümüze yönelmek, sokaklardan kopmamak ve eylem bilincine sahip olmak bu düğümü açacaktır.

Şimdi Sorular Sormak Lazım!

Hüseyin Buladı

Bundan galiba üç ay kadar önceydi. Muhabbetin koyulaştığı, çay bardaklarının dolup dolup boşaldığı hoş bir ortamda, yanımıza gelen küçük ve sevimli oğlunu bizle tanıştırmaya başlamıştı ki bir abimiz; küçüğün, babasının 40 yaşındaki arkadaşına “ben seni fesbuk’ta gördüm zaten” cevabını vermesiyle muhabbetin de seyri bir anda değişiverdi.

Biraz şaşkınlık, biraz durumu kurtarma girişimleriyle methiyelere başlayan abimizden ufuk açıcı çözümler dinliyorduk artık: “Bizim oğlan da her şeyi biliyor. Akşama kadar çalışıyor bilgisayarda. Geçen babaannesine bile mail adresi almaya çalışıyordu.” “Hey maşallah, bizimkine açmayı kapamayı öğretemedik daha. Öğretmen de hep internetten veriyor ödevleri.”

Basiret bağlanması bu oluyordu demek. Daha okula gitmeyen küçüğün internette neye çalıştığı, çay faslı bitip ortamdandan ayrıldıktan sonra aklıma gelmişti. Ya şu öğretmenlere ne demeli. Google çıktısı birbirinin aynı ödevler günü kurtarmaktan başka ne işe yarayacaktı?

Fakültede pişkin gülüşmeler eşliğinde, dönem sonu ödevini açıklayan bir hocamızın verdiği örnek gelir aklıma: “Yahu adama ödev vermişiz, ekşi sözlükten kopyalamış getirmiş. Altındaki yorumları bile silmeye tenezzül etmemiş, linkler bile duruyor.”

Acı gerçekleri bir kenara bırakalım. Malum sanal âlemdaki sosyalleşme, hayal dünyalarımızı zorlayan bir hızla artıyor, herkes farklı açılardan yorumlar yapıyor. Elbette bir şeyler söylemenin zamanıdır.

İnternetin zararlarından, gençlerin ve çocukların duygusuzlaştığından dem vuruluyor. Gerçekten de bunun bir doğruluk payı var. Ancak ailelerin, eğitimcilerin, rol modellerin etkisini göz ardı edip, sorumluluğu ve hatayı sadece eline sınırsız internet verilen bir nesle yüklemek de adaletli değil.

Açıkça belirtmek gerekiyor. Bu çağda yaşayıp da, teknolojinin ve iletişimin her nevisinden soyutlanıp, karşı tarafı hor görmek, gözü kapalı eleştirmek, sürekli öğüt vermek hiç gerçekçi görünmüyor. Ama bu, dış dünyamızdan gelen her şeyi kayıtsız şartsız hayat parçamız, yaşam biçimimiz yapacağımız, her şeyi tümünden kabulleneceğimiz anlamına da gelmiyor. Önemli olan durup düşünebilmek, sorgulayabilmek; hayatımızda, inancımızda ve aklımızda çelişkiler doğurmamak olmalı. Önemli olan tezatlar içinde boğulmamak olmalı.

O halde şimdi sorular sormak lazım:

- Sosyal paylaşım heyecanının bu kadar yükselmesine rağmen, otobüs duraklarında sabahlayan onca evsizin olmasında,
- Gazze katliamını, başörtüsü yasaklarını, darbeleri protesto eden sayısız sanal grup açılmışken, meydanlarda hep o tanıdık yüzlerin olmasında,
- Aman bizi fişlemesinler ileride devlete kapak atamayız düşüncesiyle toplumda gölge adam olarak yaşarken, internet profiline silsilesini fotoğraflarıyla beraber yazanlarda,
- Forumlarda ve sözlüklerde “nickleriyle” siyasi kanaatlerinin yılmaz savunuculuğunu yapıp, internet kesildiğinde hafızasını kaybedenlerde,
- İnternette erkek, okul kantininde ürkek olanlarda,
- Akrabalarıyla bayramdan bayrama tevafuken görüşürken, facebook'ta ilkokul arkadaşlarının peşine düşenlerde,
- Karşı komşusuyla tanışmak nasip olmamışken, profili arkadaştan geçilmeyenlerde,

- Mailleri arkadaşlık davetleriyle dolu olup da, ömr-ü hayatında bir düğün davetiyesi bile alamayanlarda,
- Baştan sona bir kitap bitiremezken, ileti okumaktan gözü şişenlerde,
- Okul sırasında adam yerine koymadığına, internet ortamında “kardeşim” kıyağı çekenlerde,
- Facebook üyeliği olmayanlara, günaşırı “falanca seni davet ediyor” mailini gönderenlerde,
- Profilini dini motiflerle bezerken, sabahı uykuya, öğleni kazaya, ikindiye akşama, akşamı karambole feda edenlerde,
- Gece chat yapıp, gündüz uykunun gözüne vuranlarda,
- Video paylaşımında rekora koşarken, içtikleri birer küçük çayın parasını ayrı ayrı ödeyenlerde,
- Çevrimdışı olup insanları kontrol ederken, onların da çevrimdışı olabileceklerini kestiremeyenlerde,

hakikaten bir gariplik yok mu?

kontROLSÜZ GÜÇ

Sanal Sosyalleşme

Celile Günseli

İnternet teknolojisinin doğumu başka bir bilgisayara harf gönderimi ile başlamıştı. Günümüzde ise sadece harflerin gönderildiği basit bir bilgisayarlar arası bağdan öte sosyal ve özel hayatımızı doldurduğumuz tüm değerlerin paylaşıldığı, sergilendiği ve üzerine “sanal” bir hayatın kurulduğu bir yaşam alanına dönüştü. Gelişme ve ilerletilme potansiyeline sahip birçok bilimsel buluş gibi internet de hem teknolojik olarak çok hızla gelişerek hem de günümüz insanına alternatif yaşam ve iletişim biçimleri sunarak tüketim toplumunun bir parçası haline geldi. Tüketim toplumunun yarattığı “sürekli yeni” ve “yeni olan her şey güzeldir” felsefesi ile farklı yıllarda popüleritesi yüksek yenilikler ile karşımıza çıktı internet.

Facebook da bu yeniliklerden biri. İstatistiklere göre Türkiye’deki Facebook kullanıcı sayısı 14 milyon ve bu sayıyla dünyada üçüncü ülkeyiz. İyimser bir bakış açısıyla bakmak istediğimizde muhabbet toplumu olmamızın bir yansıması olarak bu dereceyi yorumlayabiliriz. Sohbet ve arkadaşlık sitesi olan Facebook’un toplumumuzda bu kadar tutmasının nedenlerinden biri bu olabilir. Fakat bu fazla iyimser bir yaklaşımdır ve itidal üzerine olan bir değerlendirmeden bizi uzaklaştıracaktır. Genel geçer bir internet kullanıcı profili oluşturmak özellikle Facebook ve benzeri sanal iletişim siteleri için gerçekten zor ve sağlıklı değildir. Fakat bu tür siteleri kullanırken ve “an”larımızı buralarda harcarken, hepimizin kendi içimizde muha-

sebe yaparak idrak edebileceğimiz bir nokta var ki, o da kontrolün bir yere kadar bizim ellerimizde olduğu.

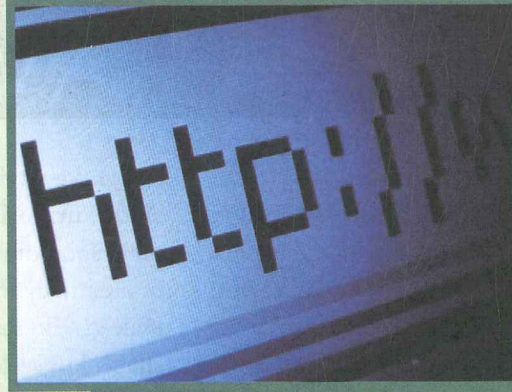
İnternetin hayatın bir gerçeği ve parçası haline geldiği muhakkaktır. Tamamen dışlayıcı bir tutum bizler için hem hayatı, zorlaştırıcı hem de kısıtlayıcı bir hale dönüştürebilir. Fakat tamamen kabullenici, seçici olmayan ve Allah’ın nimeti olduğunu bildiğimiz “zaman”ı öldürdüğümüz aşikâr olan bir kullanım biçimi de üzerinde hassasiyetle düşünmemiz gereken bir noktadır.

Sanal sosyalleşme, sınırı olmayan bir çevre ve insan tipi oluşturmaktadır. Facebook gibi sitelerden bildiğimiz üzere kendi arkadaş çevremizle sürekli etkileşim halinde bulunacağımız bir adımla başlayıp, daha sonra hayatta hiç görmediğimiz, bilmediğimiz ve böyle bir ihtimalin olmadığı insanların özel hayatlarına şahit olarak ya da bu insanları kendi özelimize istemli veya istemsiz şahit tutarak kontrolü bizim ellerimizden çıkan bir sosyal alan oluşturmaktayız. Yalnız başına, bir bilgisayar ekranına bakarak bu kadar geniş bir sosyal ortam oluşturarak muhabbet, dostluk gibi insanı ihtiyaçlarımızı karşılamak insanın doğasına aykırı olduğu gibi psikolojik ve fizyolojik birçok sorunu da beraberinde getirecektir. Elimizin altında oluşturacağımız bir profil ile ne olduğumuzu anlattığımız kadar ne olmadığımızı ve nasıl olmak istediğimizi de anlatma şansı buluyoruz. Kendimizi tanıtmaya fırsatı

veren fakat muhatap olduğumuz insanları bilmediğimiz sanal iletişim siteleri aynı zamanda bizlere olmadığımız insanı olma şansı da tanıyor. Güncel hayatımızda “doğru, hak, yanlış” olarak düşünüp hayata pratiğe geçiremediğimiz birçok bilginin ve değerlerin sanal ortamlarda yılmaz savunucuları olabiliyoruz. Verdiğimiz mesajlarla, iletilerimizle, üye olduğumuz gruplar ile kâğıt üzerinde, internet ekranında güzel, olması gereken Müslümanlar olarak gözükp sorumluluklarımızı yerine getirdiğimizi düşünebiliriz... Mesele Facebook'ta “peygamberimize küfür eden bir siteyi kapatırmak için bir milyon kişi oluyoruz” grubuna üye olmak bize anlık bir vicdani rahatlatma getiriyor olabilir. Hayata yansımaları olmayan bu tür eylemlerin üzerimizdeki “gerçek” sorumlulukları ve hassasiyetleri güçlendirmedeği görülmektedir.

Yukarıda da bahsedildiği gibi sanal iletişim siteleri bizlere kendimizi tanıma fırsatı tanırken bazı çerçeveler de çizmekte. Bu çerçevelerin ve kalıpların içinde şekillendirmeye çalıştığımız şahsiyetimiz, bir yandan bize özel olanı anlatırken bir yandan da herkeste olanı bizim bir parçamız yapıyor. İnternet farklı coğrafyalarda ve kültürlerdeki insanları aynı sosyalleşme ortamına dâhil ederek aslında tüm farklılıkların kalktığı ve bir yerde herkesin tek tiplendiği bir model çıkarıyor karşımıza. Bu model bilgi kaynaklarımızı eşitleyerek paylaşabileceğimiz ve üzerinde konuşabileceğimiz her şeyi aynılaştırıyor ve bu aynılaşma İslam toplumunun fitri bir ögesi olan muhabbet kapısını da yavaşça kapatıyor. Bir yandan eski arkadaşlarımızı bulma, iletişime geçme gibi hoş çabalarımıza fırsat tanırken bu çabalarımızın sadece sanal ortamda kalacağı samimiyetten ve arkadaşlığın temel ögesi fedakârlıktan yoksun yeni bir tür “dostluk” icat ediliyor. Nice insan biliyorum ki Facebook'ta birbirilerinin arkadaşları olup sokakta karşılaştıklarında birbirine selam vermeyen...

Sünnetullahtan olan her şeyin zıttıyla var olma prensibi internette de çıkıyor karşımıza. İyi ile kötünün doğru ile yanlışın birbirine karıştığı ve aynı ortamda olduğu sanal âlemde doğru seçimler yaparak zorunlulukla keyfiyet arasındaki çizgiye dikkat etmeliyiz. Facebook, Msn gibi sanal iletişim ağlarını eğlence, eğlenme araçlarına dönüştürüp zamanın ve kişiliğimizin israfından kaçınmalıyız. Mesele Facebook'a neden üye olduğumuz, neden kullandığımız değil, zamanımızı burada nasıl heba ettiğimiz ve mahrem olanı muhafazamızla ilgili. İnternet başındayken de hayatımızdaki diğer aktivitelerde de kendimize durup sormalıyız; “Şu an daha hayırlı bir şey yapabilir miyim?”

İnternetin Sosyalleştirdikleri

Türkiye'nin 1994 yılında tanıştığı internet teknolojisinin tarihi, 1960'lı yıllara dayanmakta. 60'lı yıllarda ABD Savunma Bakanlığı'nın

olası felaket zamanlarını göz önüne alarak güçlü bir iletişim sistemi oluşturma isteği, internetin doğuşuna sebep oldu. 1970'li yıllarda üniversitelere ve değişik kurumlara projeden yararlanma hakkı verilmesiyle yaygınlaşmaya başlayan iletişim ağı, giderek büyümeye başladı. İnternetin altın çağını yaşadığı yıllar ise 1985 sonrası dönem oldu. Yapılan araştırmalara göre; icadından sonra 50 milyon kullanıcıya ulaşmak için geçen süre radyo için 38 yıl, televizyon için 13 yıl, internet için ise sadece 5 yıldır.

İnternetin hayatın odağı olmaya başladığı 90'lı yıllar, sanal sosyalleşmenin de ortaya çıktığı yıllardı. “Chat” sitelerinde “chatleşme” ile başlayan internet dostlukları, son yıllarda Msn, Facebook, Twitter gibi yüz milyonlarca üyeye sahip ortamlara taşındı. Bugün 350 milyondan fazla üyesi olan, Mark Zuckerberg'in Harvard Üniversitesi'ndeki yurt odasında üniversite yönetiminin öğrencileri tanımak için dağıttığı “paper facebook”lardan etkilenerek 2004 yılında kurduğu Facebook'u, Türkiye'den 14 milyon kişi kullanıyor.

AVATAR: Aynı Paketin Can Canlısı

Abdülvahid Sipahioğlu

AVATAR

Şüphesiz ses getiren, önemli bir farklılığa sahip olan, büyük hâsılat yapan her film gibi Avatar da bir yağın yazının, değerlendirmenin, eleştirinin konusu oldu ve belki de hatırı sayılır bir süre zarfında daha konu olmaya devam edecek. Bizim için Avatar'ı yazılabilir kılan şey; Hollywood'un başından beri var olma amacı olan Batı değerler sistemini empoze işini yerine getirirken; bu işi son derece usturuplu yapması, kendini besleyen değerler sisteminin kuşatması altında olarak; Batı'nın tabiat, insan, medeniyet, Batılı olmayan insan algısını ortaya koyan bir film olmasıdır.

Filmin hikâyesini anlatarak başlayalım. Avatar, amacı bazı sermaye sahiplerinin para yatırdığı ve Pandora gezegeninde bulunan çok değerli bir madeni ele geçirmek olan çok yönlü bir program. Bu program dahilinde; gezegenin sakini navilerle savaşan bir ordu ve navilerin bedenlerini üretip bir cihaz vasıtasıyla o bedeni insan beyniyle bağlantı kurup idare ettiren ve Pandora'nın tabiat ve coğrafyasını araştıran bilimsel üsler mevcut. Tüm faaliyetleri yöneten patron; sermayedarların oraya atadığı tipik bir kapitalist olan genel müdür, filmin önemli bir karakteri. İnsanoğlu bu gezegende yaptığı yatırımlardan kar elde etmek için zor bir seçimle karşı karşıya. Zira elde etmek istediği maden, navilerin kutsal ağacının altında bulu-

nuyor. Ve naviler bütün düzenlerini bu ağacın çevresinde kurmuşlar. Bu ağaç olmadan onların hayatının bir anlamı olmayacağı inancı ise itikatlarının temelini oluşturuyor. Bu durum patronu kar hedefine ulaşmak için iki seçenekle baş başa bırakıyor. Ya elindeki silahlı kuvvetle cebren amacına ulaşacak, yani navileri katledip yurtlarından sürecektir ya da onlarla diplomatik bir ilişki kurup onları medenileştirecek ve o ağacın o kadar da değerli olmadığına ikna edecek. Ancak gelin görün ki patronun deyişiyle bu vahşiler kendilerini adam edecek teklifleri reddedip ilkel hayatlarına devam etmekte ısrar ederek Batılı insanın medeniyetine kafa tutuyorlar.

Film, diplomatik yolların sermaye sahiplerine maliyetinin arttığı bir dönemde barış yanlısı güvercinlere patronun son şansı tanıdığı noktada başlıyor. Bacakları felçli bir gazi olan Jake Sully, bir navi bedenini kontrol ediyor ve navilerin arasına karışıyor. Ordunun komutanı albay ona felçli bacaklarını iyileştirmeyi vaad ederek artık zaman kaybını engellemek adına ondan navilerin zayıf noktasını öğrenmesini istiyor. Güvercinlerin başı doktora, ondan kendi çalışmalarına yardım etmesini bekliyor.

Pandora gezegeni baştanbaşa garip bir görünüme sahip. Burada James Cameron'un tasavvuru bir geze-

genle karşı karşıyayız. Havada asılı duran tepeler, gece karanlığında ışıl ışıl parlayan tabiat; dünyadaki benzerlerinden farklı olarak ucube görünüşlü, fazladan ayaklı hayvanlar ve insana çok benzeyen naviler. Naviler yaşayışları, gezegenleriyle olan ilişkileri ve birbiriyle olan hukukları itibarıyla Batı'nın soykırımı uğrattığı, sömürdüğü bütün toplumları temsil edebilecek özelliklere sahipler. Başlarında bir kral ve onun da emrine tabi olduğu bir rahip var. Naviler tabiatı kendisiyle mücadele edilecek bir varlık değil kendisiyle uyumlu olunacak bir dost olarak görüyorlar. Bu noktada insanlar tarafından aralarına karıştırılmış navi kılıklı askerin bu tabiatla ilk buluşmasında ona karşı davranışları dikkat çekici. Naviler tabiatından birçok kutsalları olmasının yanı sıra dallarını mesken edindikleri ve düzenlerini etrafında şekillendirdikleri bir kutsal ağaca sahipler. Tanrıçaları olan Eywa ile bu ağaç üzerinden iletişim kuruyorlar. Daha doğrusu bu ağaç ve çevresi onların iman daireleridir. İbadetleri, kutsal ritüelleri bu ağaçla anlam buluyor.

Modern tarihin klan diye isimlendirdiği bir toplum olarak kurgulanmış navi toplumu. Ancak biraz daha derin bir analiz yaptığınızda Batı gözüyle kutsalları olan her toplumdaki bir iz var onlarda. Hatta onlarla aranızda öyle bir bağ kurabilirsiniz ki zalim Batılı ordular kutsal ağaçlarına dozerlerle girdiğinde, füzelerle bombardıman yaptığında gözlerinizde bir nemlilik hissedebilirsiniz. Tıpkı görüntüsü gibi ağlaması da bir acayip olan Navilerin dehşete kapılmış haykırışları sizi bile etkileyebilir. Batı zulümde ve kutsal çiğneme haddi o kadar aşar ki kendi kurgusu olan hilkat garibesi tipli animasyonlarla aranızda ortak bir kader olduğunu düşünebilirsiniz.

Filmin başkarakterlerinin Naviler ve Pandora gezegeniyle aralarında kurdukları ilişkiler de oldukça önemli. Silahlı kuvvetlerin başında bulunan albay için Pandora bir cehennem, naviler ise terörist olabiliyor. Zannediyorum bu ayrıntı dikkatini çeken hiç kimse, albayın askerlerine; kendilerini savunmak üzere toplanmış, hayatlarını anlamlı kılan en büyük kutsalları hunharca yıkılmış birkaç bin navi askerini ki tek silahları okları, terörist olarak ifade ettiği anda gülmekten kendini alamamıştır. Ne kadar da anlamlı bir sahnedir. O anı taçlandıransa albayın devamen bu teröristlere karşı terör uygulanması gerektiğini söyleme-

si. Bir diğer karakterse programın biyolojik boyutunu yürüten doktordur. Doktor Pandora gezegeninin yapısını inceliyor, navilerin kopya bedenlerini üretiyor. Çalışmaları; temel hedefi navilerin kutsal ağacının altındaki madeni elde etmek olan Avatar programının başka bir meşrulaştırıcısı iken; o, navilerin katledilmesine karşı olan, onlarla diplomatik yollarla iletişim kurulması gerekliliğini savunuyor. Daha da ilginç onları maruz kaldıkları dozu ayarlanmamış saldırılara karşı uyarırken onlar için ölüyor.

Jake Sully'yi klanı getiren ve onun hakkında Eywa'nın işaretlerini alan prenses klanına onda bir şeyler olduğunu bir müddet onu aralarına almaları gerektiğini söylüyor ve rahibin de onayıyla isteği oluyor. Jake'in eğitimleri başlıyor. Kralın deyişle o bir navi gibi yürüyecek, bir navi gibi avlanacak, bir navi erkeğinin sahip olduğu bütün özellikleri kazanacak. Jake'le beraber navilerin bütün adetlerini öğrenirken bunun başlı başına bir yaşayış yani bir din olduğunu anlıyoruz. Jake bir yandan bu yeni hayatı öğrenirken; albaya istihbarat, doktora ise bu gezegen ve toplum hakkında ansiklopedik bilgi aktarıyor. Doktorun Pandora'yı her şeyiyle öğrenilmesi, araştırılması bilinmesi gereken bir yer olarak algılanması modern bilimin bilgi anlayışını gözler önüne seriyor. O bu anlayışla; geri planda her ne kadar barışçıl görünse de sömürgeci zihne o madeni bulup arz eden yapının temsilcisi olarak bulunuyor. Bu algısı ve keşifleri gezegeni sömürgecilerin kucağına itmekten başka bir işe de yaramıyor.

Vaziyet bu menval üzere devam ederken Jake'den aldıkları istihbaratla kutsal ağacı yıkmanın navilerin zayıf yanı olduğunu öğrenen albay ve patron artık kararını veriyor. Ve helikopterlerden oluşan büyük bir müfreze kutsal ağacı yıkan büyük bombardımanı gerçekleştiriyor. Jake ve doktor bu noktadan sonra kendi toplumlarına büyük bir nefret duyup aciz vaziyetteki navileri korumak için onlara hayatta kalmanın tek yolunun o bölgeyi terk etmek olduğunu söylüyorlar. Filmin kurgusu içerisinde, devasa makineler ve silahlardan oluşan insanoglu envanteri karşısında navilerin hiçbir şansı olmadığı bir durum söz konusu. Bu şartlar altında doktor ve Jake'in bu tavsiyesi en mantıklı çare olarak algılanabilir. Ama bu Batı'nın ezici gücü karşısında varlığını var olmaya tercih eden bütün direnmiş toplumların

mücadelelerini görmezlikten gelmek olacaktır. Navilerin eline sadece ok vererek bu yenilgi fikrini insanlara aşlamak, filmin yapımcısının fikri midir bilinmez ama hakikaten bu çağı yaşayan insanları bu yolla bir şeye ikna etmek gerçekten aşağılık bir durum. Film moderniteye ait kurumlardan en çok öne çıkan sömürgecilik ve kapitalizmin yeryüzünde yarattığı yıkımı gözler önüne sererken, yani Batı'yı alabildiğine ifşa ederken bu yenilgi fikrini ortaya bir yere bırakıyor.

İnsanoğlu kutsal ağacı yıktıktan sonra; büyük kuşu yakalayarak navilerin mehdisi olan Jake gezegenin diğer bölgelerinde yaşayan klanları bu büyük düşman karşısında ittifaka çağırıyor. Klanlar onun büyük kuşu yakalayan kişi olduğunu görünce toplanıyorlar. Onların bu toplanması karşısında albay yukarıda bahsini geçtiğimiz konuşmasını yaparak o gezegendeki varlığı bile zerre meşruiyet taşımazken yapacağı katliama gerekçe buluyor. Savaş başladığında var gücüyle saldıran, aslında savunan, naviler bütün uğraşlarına rağmen kutsal ağacın köküne büyük bombayı atacak albayı durduramıyorlar. Tam o esnada tarafsız olan Eywa tarafsızlığını bozuyor ve Pandora tabiatındaki bütün mahlukatı insanoğlu üzerine gönderiyor. Piyadeleri ve helikopterleri imha olan albay dev savaş robotuna biniyor ve Jake'e saldırıyor. Jake ve prenses bu sahnede albayı ve robotunu güç bela imha ediyor. Eywa ve naviler Jake olmadan bu savaşı biraz zor kazanırlardı anlaşılır.

Ve zannediyoruz film boyu devam eden 'ne seninle ne sensiz bu dert inan çaresiz' şarkısını söyleyen modernizm eleştirisi, Jake'in insanları gezegenden def ettikten sonra insan bedeninden bütünüyle ayrılıp navi bedenine intikaliyle doruğa çıkıyor. James Cameron, çareyi içinde yaşanılmaz hale gelen modern dünyayı terk etmekte bulan Jake'le in-

sanoğluna umut ışığı olmuyor elbette. Filmde özetlenen vahşetlere maruz kalmış insanoğlu olarak bu çaresizlik, bu eleştiren ama yol göstermeyen algılamaları kabul edemeyiz. Bizler için çare, bu dünyayı terk etme yoluna bakmak, kendi kurguladığımız gettolara saklanmak değil, bu dünyanın cahiliyesinden bu dünyayı hakikate kavuşturacak hicreti gerçekleştirmek olmalı.

Hollywood Emperyalizmi

Amerika Birleşik Devletleri'nin Kaliforniya eyaletinde bulunan Los Angeles kentinde bir yerleşim yeri olan Hollywood, sinema stüdyolarının ve film yıldızlarının oturduğu evlerin bu bölgede yoğun-

laşmasından dolayı sinema endüstrisiyle özdeşleşmiştir. Kaliforniya'da 1900'lerde başlayan ilk film çekimleri, bölgenin açık alanlara sahip olması ve telif problemini barındırmaması sebepleriyle bu bölgede yoğunlaşmıştır.

Dünya film endüstrisinin, bugüne kadar dünyanın hemen hemen her yerine etki eden en büyük silahsız ordu su olan Hollywood, 1900'lü yılların başında filizlenmeye başladı. Küreselleşmenin ve Amerikanlaşmanın en büyük taşıyıcısı oldu ve Amerikan emperyalizmini binlerce kilometre ötedeki toplumlara ulaştırdı. Psikolojik ve sistematik bir savaş stratejisiyle, farklı toplumların insanlarında, "ortak değer yargılarının" oluşması sağlandı. Amerika'nın uzun yıllardır yürüttüğü işgal politikası süresince çekilen onlarca filmde, oluşturulmak istenen "barışçı imaj" istemeyerek de olsa hafızalara kazındı. Ahlaki boyutta da önemli etkiler oluşturan Hollywood emperyalizmi, televizyon yayınlarının artmasıyla "batı ahlak formlarının" benimsenmesini sağladı.

Darbeciler Yargılansın!

ETKİNLİK

28 Şubat postmodern modern darbesi, 13.yılında Türkiye'nin hemen her yerinde protesto edildi. 28 Şubat 2010 Pazar günü İstanbul'da yapılan etkinliklerde adresler Beyazıt Meydanı ve Taksim'di.

Yıllarca 28 Şubat mağdurlarının kitlesel eylemlerine tanık olan Beyazıt Meydanı'nda, 13. yılında da Postmodern darbeye duyulan öfke dile getirildi. Çeşitli sivil toplum kuruluşlarının ve kanat önderinin katılımıyla gerçekleşen basın açıklamasında vurgulanan en önemli konulardan biri, darbenin etkilerinin halen devam etmesi, başörtüsü yasaklarının hala kal-

dırılmamış olmasıydı. Yapılan konuşmalarda, yasakçı ve darbecilerin yargılanması gerektiği dile getirildi.

İstanbul'da eylemlerin ikinci adresi Taksim oldu. Toplumun çeşitli kesimlerinden darbe karşıtlarının bir araya geldiği Taksim'de de, darbeci ve cuntacılar protesto edildi. Yasakların ve hak ihlallerinin bir an önce durdurulması gerektiği vurgulandı. İstiklal Caddesi boyunca yürüyen kalabalık, darbe zihniyetine yargı yolunun açılmasını, 28 Şubat'ın sorumlularının adalet önüne çıkarılmasını haykırdı.

Kondüktör Mekteb-i Âlisi

Mustafa Sacit Akgün

1911 yılında Kondüktör Mekteb-i Âlisi ismiyle kurulan ve 1992 yılında şimdiki adını alan Yıldız Teknik Üniversitesi 9 Fakülte, 2 Enstitü, Meslek Yüksekokulu, Yabancı Diller Yüksekokulu ve 17.000'i aşan öğrencisi ile Türkiye'nin en büyük üniversitelerinden biri. Beşiktaş, Davutpaşa ve Maslak kampüslerine sahip üniversitenin rektörü Prof. Dr. İsmail Yüksek.

Birçok farklı ideolojiye sahip öğrencileri bünyesinde barındıran YTÜ'de, 1980'lerden bu yana en etkili grup eski adı Müslüman Gençlik olan 'YTÜ Müslüman Öğrencileri' grubu. Bunun yanında,

Yıldız Teknik Üniversitesi 1911 yılında Kondüktör Mekteb-i Âlisi ismiyle kurulmuştur

Anadolu Gençlik Derneği, Milli Türk Talebe Birliği, Özgürlükçü Gençlik Derneği, Ülkücü Öğrenciler, Türkiye Komünist Partili Öğrenciler, Türkiye Gençlik Birliği, Yurtsever Cephe Öğrenciler, Genç Sen gibi gruplar da mevcut.

28 Şubat'tan sonra birçok cemaatin dağılması ve bazı Müslümanların sindirilmesiyle yara alan ve adını 'YTÜ Müslüman Öğrencileri' yapan grup,

kampüs no ları

son yıllarda eski etkin hâline tekrar dönmek istiyor. Hiçbir derneğe, vâkıfa veya siyasi oluşuma bağlı olmadıklarının altını çizen grubun, www.yildizgundem.com adlı bir internet sitesi ve İHYA adlı bir dergileri de bulunuyor.

Her dönem; Abdurrahman Aslan, Abdullah Yıldız, Vahdettin Işık gibi değerli düşünürlerin katıldıkları söyleşiler düzenleyen YTÜ Müslüman Öğrencileri, ayrıca haftalık olarak ayet ve hadislerden oluşan afişlerle üniversite koridorlarında da yer alıyorlar. 2006 yılında mescid olarak kullanılan alanların kapatılması üzerine, Davutpaşa Kampüsü'nde yüze yakın öğrencinin dekanlık önünde cemaatle namaz kıldığı 'Namaz Eylemi'ne de öncülük eden öğrencilere, geçtiğimiz sene de düzenledikleri 'Namaz' konulu söyleşiye ait afişlerden dolayı rektörlük tarafından soruşturma açılmıştı.

Kendilerini ifade ettikleri adlarından (Müslüman Öğrenciler) dolayı birçok öğrenciden 'biz Müslüman değil miyiz' şeklinde tepki toplayan grubun bugünlerde ismini değiştirme hazırlığında olduğu söyleniyor.

Yıldız Teknik Üniversitesi Davutpaşa Kampüsü

Yıldız Teknik, İstanbul'daki 7 devlet üniversitesinden biri

YTÜ'de, öğrenci grupları arasında her sene en az bir defa gerginlikler meydana geliyor. Bu gerginliklerin tarafları genellikle birkaç sol grubun birleşmesiyle oluşan ve kendilerini 'Devrimci Demokrat Yurtsever Öğrenciler' olarak adlandıran grup ile İşçi Partili 'Türkiye Gençlik Birliği' adlı grup oluyor. En son geçtiğimiz sene TGB grubu ile Devrimci Demokrat Yurtsever Öğrenciler'in iki gün süren ve polisin gaz bombaları ve plastik mermilerle müdahale ettiği kavga sonucunda onlarca öğrenci okuldan uzaklaştırma cezası almıştı.

YTÜ'den Son Havadisler

Yek Kartı

2009-2010 akademik yılının bahar dönemi ile birlikte uygulamaya koyulan YEK kartı uygulaması öğrencilerin birçoğunun tepkisini çekiyor. Kampüse giriş ve çıkışlarda turnikelere okutulması zorunlu olan bu akıllı(!) kartlar aynı zamanda banka kartı işlevi görüyor. Böylece tüm öğrencilere zorunlu olarak bir banka hesabı açılmış oluyor. Ayrıca üniversiteye gelişte toplu taşıma araçlarını kullanan öğrencilerin kampüs girişinde tek tek indirilerek turnikelerden geçmeleri isteniyor. Bu uygulamadan dolayı özel güvenlik görevlileri ile öğrenciler arasında birçok tartışmanın yaşandığı görülüyor.

Davutpaşa Mescidi

2006 yılında eski rektör Prof. Dr. Durul Ören tarafından kapatılan ve öğrencilerin o sene birçok namaz eylemi yapmasına sebep olan Mescid, bu sene tekrar açıldı. Önceki sene göreve başlayan

rektör Prof. Dr. İsmail Yüksek'in isteğiyle restore edilen mescidde henüz Cuma namazları kılınmasa da, özellikle bayan öğrenciler için oldukça kolaylık sağladığı görülüyor.

Cuma Namazı Hazımsızlığı

Üniversitede bazı öğretim üyelerinin sınav saatlerini özellikle Cuma namazı saatine denk getirme geleneği ise devam ediyor. Güz döneminde kimya bölümünden bir yardımcı doçentin 'namaz hazımsızlığı' sonucu aynı olay tekrarlandı. Gün içinde diğer tüm saatler uygun olmasına rağmen özellikle Cuma saatine sınav koyan doçente bir öğrenci-

YTÜ'de, 1980'lerden bu yana en etkili grup YTÜ Müslüman Öğrencileri grubu

nin "O saatte Cuma namazı var ve biz de dini vecibemiz olan namazımızı kılacağız. Sınavı ya sabah saatlerinde ya da öğleden sonra yapabilir misiniz?" demesi üzerine hocanın "Çok ayıp, öyle şey mi olur, gidin başımdan" cevabını vermesi, gerginliklere yol açtı.

Bu durum üzerine bilgilendirilen ve muhafazakâr olarak bilinen Kimya Bölüm Başkanı, Fen Edebiyat Fakültesi Dekanı ve Rektörlük Özel Kalem Müdürlüğü ise öğrencilere Cuma namazına gitmemelerini öğütledi. Cumhurbaşkanı, Başbakan, YÖK Başkanı, YTÜ Rektörü, Fakülte Dekanı, Bölüm Başkanı... Tüm bu kişilerin namaz kılan kişiler olduğu göz önüne alındığında ise ortaya çok daha vahim bir sonuç çıkıyor: Demek ki bu koltuklarda "bizden(?)" birilerinin bulunması da bir anlam ifade etmiyor.

tarikh defteri

Mehmet Erdem

Çanakkale'de Bayram Sabahı

Tarihler 1915 yılının Ağustos ayını gösteriyordu. İmparatorluğun kalbi "ufacık bir karada", Çanakkale'de atıyordu. Anadolu'nun ve Müslüman coğrafyaların dört bir yanından cepheye koşan mü'minler, ileride destanlaşacak kahramanlıklarını sadece Allah rızasını gözeterek ortaya koyuyorlardı.

1915 yılının Ağustos'u, mü'minler için rahmet olan Ramazan'ın sonu, bayramın habercisiydi. Kavurucu sıcakların başladığı bugünlerde, savaşın da en kızgın anına gelinmişti. Cephede ölüme koşanların aklının bir kenarında ise, Çanakkale'nin gerçek ruhunun özeti yatıyordu aslında. "Acaba bayram namazı nasıl kılınacak?"

Askerlerin toplu halde namaz kılması, düşman askerlerinin her gün baskınlarla saldırdığı ve mermilerin havada çarpıştığı bu zaman diliminde mümkün olacak mıydı? Bütün bu endişelerin en fazla yaşandığı günlerde sorular ve çözüm arayışları da başlamıştı.

Bayram arefesi olan 11 Ağustos Çarşamba günü Seddülbahir Cephesi'nde de aynı heyecan yaşanıyordu. Cephe kumandanı Vehip Paşa, birliğindeki rütbeli askerlerden birini çağırarak: "Hafız, askerlerin bir talebi var. Yarın Ramazan

Bayramı, sabahleyin hep beraber bayram namazı kılmak istiyorlar. Eratın toplu bir halde bulunmaları tehlikeli ve düşman için bulunmaz bir fırsattır. Tekliflerini kabul etmedim. Sen de, münasip bir lisan ile anlatırsın!" dedi.

Paşanın aldığı karar böyleydi. Zira şiddeti her yerde giderek artan çarpışmaların en şiddetlileri burada oluyordu. Ancak umudun bitmediği ve bayram sabahının beklendiği de açtı. Bayram sabahı yaşananları birlikten bir asker şöyle anlatıyor: "12 Ağustos 1915 Perşembe günü Ramazan Bayramı'nın sabahı erken kalktım. Müslüman askerler, bayram namazını mutlaka eda edeceklerdi... Aynı göle dökülen sular gibi; Allah sevgisinde birleşen yüzlerce asker de ayakta idi. Hak katında birlikte secdeye varacaklardı."

Küçük grupların birleşmesiyle, oldukça büyük bir topluluk oluşmuştu ki, bu durum tahmin edilmemişti. Bayram sabahına çöken yoğun sisin de etkisiyle yüzlerce asker 2 rekâtlık bayram namazını eda etmişti. Tekbir ve salâvat sesleri cephelerde yankılanıyordu. Allah Teâlâ fırsat vermişti ve şehadete koşan binlerce mü'min, bayram sabahı secdeye varabilmişti. Çanakkale, cephede bile namazı dert edinenlerin destanıydı.

Cephe gerisinde bir hatıra fotoğrafı

Fotoğrafın Öyküsü

Çanakkale Savaşı'na dair aktarılan hikâyeleri dinlemiş veya biraz kitap karıştırmış hemen herkes bilir Seyit Onbaşı'yı. Yüzlerce kiloluk mermiyi sırtlayıp kaldıran bu kahramanlık öyküsünden bahsedildiği zaman, çoğu kişi düşünmüştür: "Cephede savaş devam ederken, o hengâmenin içinde sırtındaki mermiyle Seyit Onbaşı'nın fotoğrafını kim çekmiştir?"

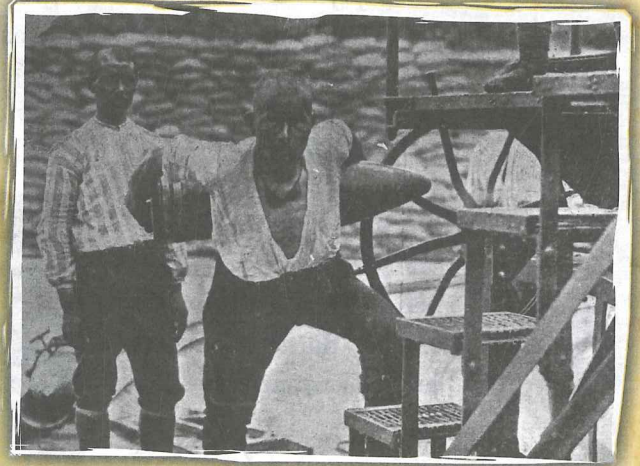
Önce tamamen gerçek olan hikâyeyi hatırlayalım: Deniz savaşlarının kızıştığı 1915 Mart'ında, müttefik orduların güçlü donanmaları, Gelibolu kıyılarını yoğun bir bombardımana tâbi tutmaktaydı. En büyük zırhlılardan biri olan Ocean zırhlısı, Rumeli Hamidiye ve Rumeli Mecidiye tabyalarına açtığı ateşlerle büyük hasar vermekte ve mü'min askerlere şehadet nasip etmekteydi.

Rumeli Mecidiye tabyasında, yoğun bombardımandan yara almadan kurtulan birkaç kişiden biri olan Seyit Onbaşı, Ocean'ın ilerleyişini endişeyle izliyordu. Zira bir tanesi dışında tüm toplar kullanılamaz haldeydi. O bir topun ise mermiyi namluya sürmek için kullanılan vinç tertibatı hasar görmüştü. Topun atış yapabilmesi için yerde duran mermilerin, birkaç basamaktan oluşan topun merdiveninden yukarı çıkarılıp, namlu haznesine sürülmesi gerekiyordu.

Arkadaşıyla ne yapacağını düşünen Seyit, kararını vermişti. Yaklaşık 276 kiloluk top mermisini

kendisi kaldıracaktı. Bu imkânsız olay, birkaç denemenin ardından gerçekleşti. Hem de üç kere. Üçüncü atış tam isabet almış, geminin dümen tertibatı parçalamıştı. Dümensiz kalan gemi, boğaza düşen mayınlara da çarpmış ve siperlerdeki askerlerin gözleri önünde batmaya başlamıştı. Olayı gören siperdeki askerler, alkışlar ve tekbirler getiriyordu.

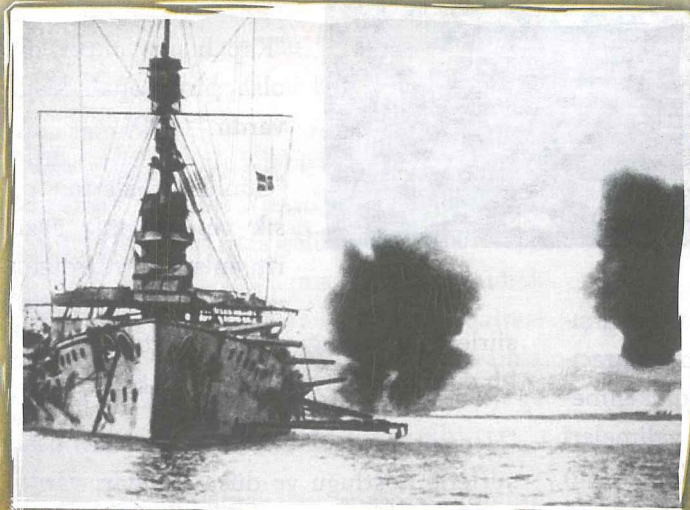
Fotoğrafın hikâyesi ise burada başlıyor. Olayın ertesi günü istihkâmları dolaşan cephe komutanları, Seyit'in bu kahramanlığını duymuştur ve onu tebrik ederler. En önemli istekleri de Seyit'in mermiyi tekrar kaldırması ve bu olayın fotoğrafının çekilmesidir. Seyit Onbaşı mermiyi kaldırmayı dener, fakat defalarca denemesine

Seyit Onbaşı

rağmen başaramaz. Neticede merminin tahtadan bir maketi yapılır, boyanır ve Seyit Onbaşı'nın kaldırmasıyla fotoğraf çekilir. Dünya basınında ve arşivlerde yer alan fotoğrafın hikâyesi budur.

Seyit Onbaşı'nın bu olay üzerine: "Düşmanı görsem, yine kaldırırım" dediği anlatılır. Savaştan sonra Balıkesir Havran'ın, Çamlık köyüne dönen Seyit Onbaşı, mesleği olan çiftçilikle uğraşırken, yoksul bir vaziyete düşmüş ve yaşamını bu şekilde tamamlamıştır. Fotoğrafı her ne kadar o anı yansıtmasa da, kahramanlık öyküsü tamamen gerçektir

Müttefik zırhlısı Osmanlı siperlerini bombalıyor

Şiir Okumaları

Şiiri Edip Cansever'den Öğrenmek

Geçen sene “Şiiri Şiirle Ölçmek” adında bir kitap yayımladı Yapı Kredi Yayınları. İkinci Yeni'nin büyük şairi Edip Cansever'in mektuplarını, düzyazılarını ve röportajlarını içeren bir kitaptı bu. Biz de bu kitapta yola çıkarak, şiiri Edip Cansever'in ağzından dinlemek istedik; bir Cansever şiirinden yola çıkmak yerine, bizzat düzyazılarındaki fikirlerinin üzerine gitmek yani.

“Yapılan bir şeye şiir diyorsak, o şiiri kuran kelimelerden ayrı bir dünya yaratıldığı için böyle duyuyoruz.” (s.77)

Bu cümle belki de şiir nedir sorusunun cevabı Cansever için. Kelimeler sayesinde ortaya çıkan ancak kelimeler üstü bir insanlık halidir şiir dediğimiz.

Bu anlamda dilin ve mantığın da tam karşısında aslında; dil ve mantık, kelimeler aracılığıyla zihinsel bir sürecin sonunda kelimelere hizmet eden şeyler. Oysa şiir, kelimeleri açıklamak, anlatmak veya yorumlamak için değil, şairin insani bir tecrübesini kendinin

ötesine taşımak için başka hiçbir yol elvermediğinde başvurduğu bilakis ayrı bir dünya. Sonuçta şiir, başka hiçbir şekilde ifade edilemez olanın adı.

“Şiir karşısında iki çeşit okuyucu vardır.

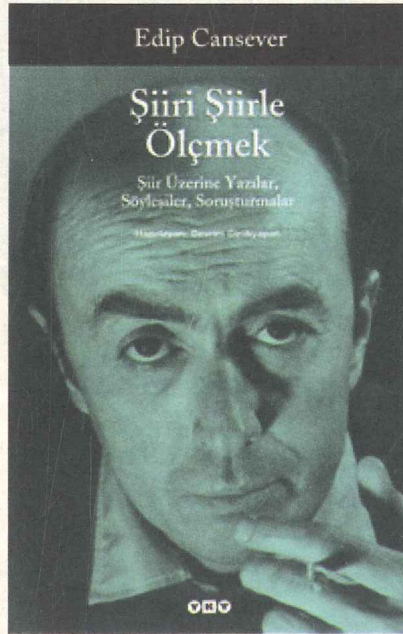
Bunlardan birincisi şiire açık, ikincisi kapalı olan okuyucudur. Birinci gruba girenler onu anlayan, yani şiirin varlığıyla, kendi varlıkları arasında araçsız, yakın ilgiler kurabilen kişilerdir. Ötekiler aynı yakınlığa araçsız varamazlar.” (s.82)

“Kapalı şiir yoktur, olsa olsa şiire kapalı kişiler vardır.” (s.99)

“Günlük sözlerin, çok sık yinelediğiniz sözlerin anlamını yitirdiğiniz yerde, o kapalı dediğiniz

şiirlerdeki açıklığı görmek, artık sizin için bir sürpriz olmayacaktır.” (s.118)

“Her şiirin bir ülkesi, hatta yasaları, başka şiirlerle dostluğu ve düşmanlıkları vardır.” (s.87)

İkinci Yeni akımı şairleri en çok kapalı olmakla suçlanmışlardır. Birey eksenli bir şiir anlayışından ötürü diğer bireylere çok fazla hitap etmiyor gibi görünen şiirlerindeki kapalılık suçlamasına Cansever farklı bir yerden cevap veriyor. O'na göre okuyucu, şair kadar şiir dünyasının içinde olmalı. Okuyucu, şiirin kendine has yaşantısını ve zihin dünyasını şair kadar paylaştığı ölçüde şiiri açık buluyor.

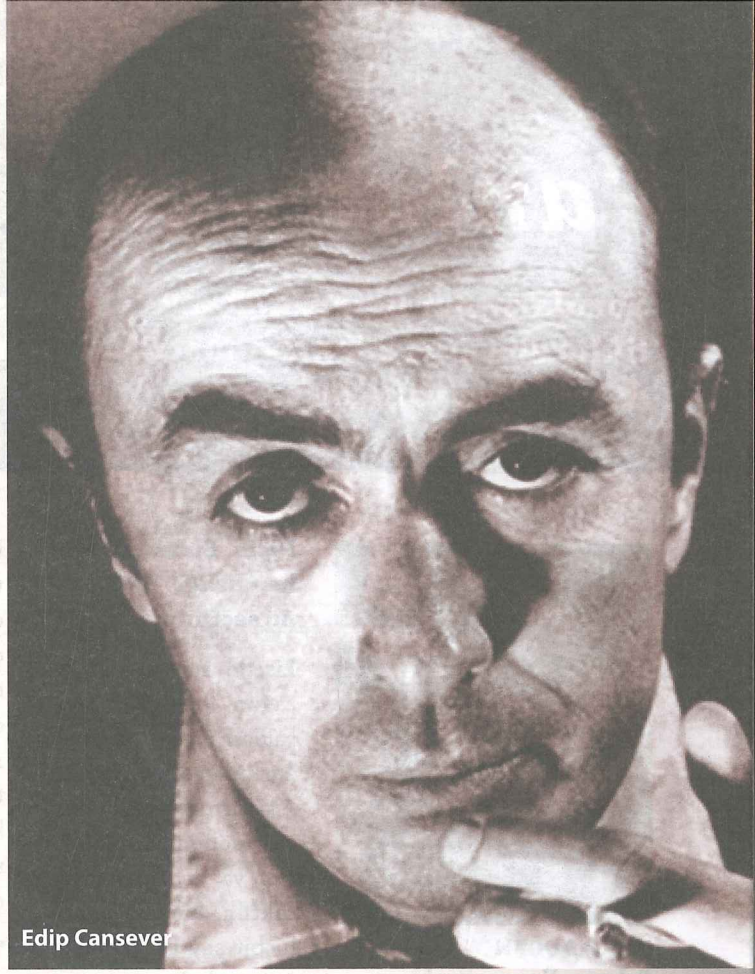
Her şiirin kendine has bir varlık alanı var o halde. O alana nüfuz edebilmek de boyun eğip o alanı kabullenmekten geçiyor okuyucu için. Böylelikle şiirin, ben-merkezci ve hatta faşist diyebileceğimiz bir vasfı ortaya çıkıyor.

“Var olmaya ne anlam veriyorsak, onu nereye kadar anlayabiliyorsak, şiiri de aynı oranda anlayabiliriz.” (s.89)

İkinci Yeni şiirinin ekseninde bireyin olduğunu söylemiştik. Nasıl bir birey olduğu veya bu bireyin ne kadar toplumsal olduğu ayrı bir yazının konusu. Ancak şu var ki bireyi merkeze bir kere aldık mı başkasıyla bir yere kadar paylaşılabilir bir anlam dünyası ortaya çıkıyor. Bu anlamda insanların çoğunun şiir okumuyor olmasının altında da bu neden yatıyor; var olmaya bir anlam verme derdinde olmayıp kendilerini zamanın akışına bırakan zavallı çoğunluk, çoğunlukla şiir okumayanlardan oluşmakta.

Cansever'in yukarıdaki cümlelerini yalnız Türk şiiri ve okuyucusu için anlamamak lazım. Mademki okuyucu kendi varlığıyla şiirin varlığı arasında bir yakınlığa mecbur, o halde Paris'teki bir edebiyat profesörü Yunus Emre'nin bir şiirini nasıl anlayabilir? “Çıktı rahmet gölünden nefis gölüne dalmıştır” diyor Yunus Emre; sadece bu mısranın ruhunu hakıyla anlamak bile bırakın İslam din dairesine mensup olmayı, bir takım temel kavramlar hakkında az buçuk okumuş yazmış olmayı gerektirmez mi? Bu da ayrı bir konu tabii.

“Bir toplumu anlamak için, en önce o toplumda yazılmış şiirlere bakmalı.” (s.187)

Edip Cansever

Başka bir İkinci Yeni şairi, Turgut Uyar'ın “Türkiye'nin meseleleri şiirde tartışılır, şiirde çözülür” anlamında bir sözü vardır. Yine İsmet Özel “Türkiye’de Yunus Emre’den günümüze kadar insan meselesi sadece şiir içinde tartışılabilmiş, şiir içinde zikredilmiş bir meseledir.” demektedir. (bkz: Çenebazlık, Şule yay. 2006)

Şiir dediğimiz şey, ait olduğu toplumu mimariden veya felsefeden daha bariz ve şümul bir şekilde yansıtıyor. Gündelik hayattan siyasete, tarihten ekonomiye birçok sosyal alanı öyle veya böyle ihata edebilme imkânına sahip bir uğraş şiir. Bazı zavallıların hayattan en kopuk olmakla suçladığı Divan Şiirinin Osmanlı toplumunun en ayrıntı bir unsurunu dahi nasıl da ifade edebilmiş olduğunu anlamak için İskender Pala'nın Ah Mine'l- Aşk adlı kitabına bakmak yeterli. Evet, ne kadar birey eksenli bir şiir anlayışından gelerseniz gelin, Edip Cansever'seniz dahi şiirin toplumla olan bağı- nı itiraf edersiniz.

“anlat bana bölümünü”

Sorularımızı bu ay, Sakarya Üniversitesi’nde, en popüler mühendisliklerden biri olan Endüstri Mühendisliği bölümünde okuyan arkadaşlarımız yanıtladı:

Yusuf Şentürk

Yunus DOĞAN
Sakarya Üniversitesi
Endüstri Mühendisliği
Bölümü 3.Sınıf

Niçin Endüstri Mühendisliği bölümünü seçtiniz?

Lisede sayısal okuyacağım belliydi, sayısalardan meslek seçmek zorundaydım artık. Araştırmaya başladım, ya mühendis olacaktım ya da tıp okuyacaktım, kafama başka hiçbir şey yatmamıştı. Aslına bakarsanız tıp da hayat boyu öğrencilik. Dolayısıyla olumlu

bakmadığım bir daldı, mühendislik okuyacaktım, ama hangisi olmalıydı diye düşünürken baktım ki endüstri mühendisliği diğer mühendisliklere göre daha sözel ve yöneticiliğe daha yakındı. İlk başta sadece bunlardan dolayı okuması kolay olur düşüncesiyle endüstri mühendisliğini araştırmaya başladım sonradan gördüm ki endüstri mühendisi üretimin mevcut olduğu her ortamda aktif görev alabiliyordu, aynı zamanda çok iyi bir problem çözücüydü ve benim için karar mercii olan işletmeye yakın bir daldı. Yakın olmakla kalmayıp uzmanlaşmanı işletme üzerine yoğunlaştırdığında bir işletme mezunu yerine tercih edilen kişi sen oluyordun. Bunun yanı sıra ister makine mühendisliğine ister bilgisayar mühendisliğine de kayabiliyordun, hem iş alanı genişliği, hem işletmeye yakınlığı, hem sistem analisti görevini yapabilir organizasyonların başında bulunabilmesi, yeni bir meslek olması ve git gide ihtiyaç duyulması sebebiyle endüstri mühendisliğini tercih ettim.

Neden Sakarya Üniversitesi Endüstri Mühendisliği’ni tercih ettiniz?

Sakarya Üniversitesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum, hatta haritada Sakarya nerede deseler bölgeyi bildiğim halde elimle koymuş gibi bulamazdım. Neden Sakarya

Üniversitesi; çünkü ÖSS’de istediğim başarıya ulaşamamıştım, puan sıralamasına göre 11 tercih yaptım ve 11’i de endüstri mühendisliğiydi. Maalesef endüstri mühendisliğinin puanları yüksekti. Bu yüzden Boğaziçi başta olmak üzere puan sırasına göre yazdım ve 10.tercihim olan Sakarya Üniversitesi Endüstri Mühendisliği 1.öğretimini kazandım.11.tercihim de Sakarya’nın 2. öğretimiydi. Başka da tercih yapmamıştım, çünkü Marmara bölgesinden çıkmak istemiyordum. O kadar uzağa gitmektense 1 senemi daha yerim gerekirse demiştim. Endüstri mühendisliğinde kararlıydım.

Tekrar ÖSS’de tercih yapma imkânınız olsa, Sakarya Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümünü tercih eder miydiniz?

İlk başta Sakarya’ya gelmek çok bunaltıcı gelse de zamanla insan her yere alışıyor ve etrafındaki güzel şeyleri görmeye başlıyor. Benim gördüğüm güzel şeylerin başında da üniversitem ve kampüsüm geliyordu. Öncelikle kampüsüm İstanbul’da gördüğüm sürüyle üniversiteden daha güzeldi, yeri itibarıyla şehirden uzak olması, genişliği, içine sığdırılan faaliyetler zinciri de bu güzelliklerin başındaydı. Endüstri mühendisliği bölümüne baktığımda ise hocalarımdaki kaliteyi gördüm, üniversitenin verdiği eğitimin Türkiye’de verilen endüstri mühendisliği eğitimlerinin çoğundan çok daha üstte olduğunu gördüm. Üniversitenin sağladığı eşsiz imkânları gördüm, çoğu endüstri mühendisi öğrencisinin görmediği teknolojiler gördüm, mesela tele-konferansla ders işlediğimiz bile oldu. Üniversitenin sağladığı onca imkânın yanı sıra öğrenciler tarafından kurulan endüstri mühendisliği kulübünün çalışmalarlarıyla, belki yine birçok meslektaşım olacak arkadaşların tanımadığı insanlardan konferanslar aldım, kişisel gelişim kursları, girişimcilik seminerleri, bilişim sistemleri ve daha nice gibi seminerlerin düzenlendiğini gördüm. Bu ve benzer nedenlerden dolayı bir daha ÖSS’ye girsem tercihlerimin arasında kesinlikle Sakarya Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümü girerdi, hem de bu sefer 10.sırada değil belki de 5. 6. sırada.

Burak Altuğ SEMERCİOĞLU
Sakarya Üniversitesi
Endüstri Mühendisliği Bölümü
3.Sınıf

nin tüm kollarını kapsaması sebebiyle geleceğin mesleklerinden birisi olduğu için tercih ettim.

Neden Sakarya Üniversitesi Endüstri Mühendisliği'ni tercih ettiniz?

Sakarya, konumu itibariyle Türkiye'nin en önemli sanayi bölgelerinin kavşağı durumundaki bir şehir. Bu özelliği nedeniyle İstanbul, İzmit, Bursa gibi şehirlerle çok olumlu bir üniversite-sanayi işbirliği olduğu konusunda duymuştum. Ayrıca bölüm olarak da SAÜ Endüstri Mühendisliği Bölümü'nün de alanında sayılı bölümlerden birisi olduğunu göz önünde bulundurarak, önümüzdeki yıllarda İstanbul ve Kocaeli'nin sanayi yükünü paylaşabilecek önü açık bir şehirde öğrenim görmeyi tercih ettim.

Tekrar ÖSS'de tercih yapma imkânınız olsa, Sakarya Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümünü tercih eder miydiniz?

Eğitim kalitesi yüksek olan ve yavaş yavaş alışılan fakat daha sonra alışkanlık yapan bir şehir olan Sakarya'yı göz önünde bulundurarak kesinlikle tercih ederdim. Ayrıca zamanı daha iyi değerlendirmek adına girdiğim bölümümüzün kulübü Endüstri Mühendisliği Kulübü (SA-ÜEMK) gibi topluluklarda yaşayarak öğrendiğimiz tecrübeleri hiçbir yerde bulamayacağımı düşünüyorum. Hem eğitim kalitesi hem de kurduğum samimi dostluklar sebebiyle verdiğim karardan son derece memnunum.

Niçin Endüstri Mühendisliği bölümünü seçtiniz?

Çünkü Endüstri mühendisliği; insan-

makine arasındaki iletişimi sağlayan ve ayrıca karakteristiği itibarıyla hem sosyal manada hem de teknik maddada donanımlı bireyler yetiştiren bir meslek dalı. Gerek geniş kapsamı gerekse de endüstrinin

Osman Zeki YENİLMEZ
Sakarya Üniversitesi
Endüstri Mühendisliği Bölümü
2.Sınıf

cek bir etmen olması tercih nedenim oldu.

Neden Sakarya Üniversitesi Endüstri Mühendisliği'ni tercih ettiniz?

Nerdeyse her öğrencinin hayalidir ailelerinden ayrı üniversitede okumak. Sakarya Üniversitesi'nin, geçmiş dönemler itibariyle teknik bir üniversite olması tercih nedenlerimden bir tanesi. Sakarya, şehir itibariyle İstanbul'un sevimli küçük bir arka bahçesi. İstanbul'un o karabalıklığının o hengâmenin içerisinde kurtulup güzel bir şehirde öğrenci olmak özellikle aradığım bir nitelikti. Karadeniz'in yağmurlu havasından nimetlenen Sakarya'ya gelirken şemsiyenizi yanınıza almayı unutmayın...

Tekrar ÖSS'de tercih yapma imkânınız olsa, Sakarya Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümünü tercih eder miydiniz?

Tekrardan bir seçim hakkım olsa tercih ederdim. Çünkü Sakarya Üniversitesi'ne girdiğiniz zaman sadece bir üniversiteden ibaret değil bir doğa harikasının içerisinde bulmaktasınız kendinizi. Üniversitede arayış içerisinde bulunan çok öğrenci olur; işte bu arayışın en iyi uğrak yeri ise Endüstri Mühendisliği Bölümü. Bölüm öğretmenlerinin eğitimde olan başarıları ve bunları öğrencilere aktarış şekilleri burayı tekrar seçmemin nedeni oluyor. Hatta sağlıklı bir tercih yaptığımı da düşünmekteyim.

Okullardan Haberler

Alperen Gençosmanoğlu

İşçi-Öğrenci El-Ele: Adalet için Mücadeleye

Yaklaşık 2,5 ay önce modern kölelik sistemi olan 4/C'ye karşı irade gösteren Tekel işçileri tarafından, Ankara'nın göbeğinde yürütülen direniş dalga dalga büyüyerek, Türkiye'nin son 10 yılda gördüğü en kararlı eylem oldu. Bu arada 4/C'yi bilmeyenler açısından biraz bahsetmek iyi olabilir: 4/C'de maaşlar da az olmakla birlikte işçiler bu konuda fedakârlık yapmaya hazır, hatta bunu şöyle ifade ediyorlar kendileri 10 milyar civarında maaş alanların bize asgari ücretlerle çalışanlar da var demeleri her ne kadar ipe sapa gelmez bir şey olsa da biz bu insanların içinde yaşıyoruz ve aynı ekmeği yemeğe hazırız. Ancak asıl problem özlük haklarının alınması yani hiçbir iş güvencesi yok; bir kış ortasında birden işsiz kalıp evden atılma tehlikesiyle karşılaşabilecek olma psikolojisiyle bir hayat geçirmek ve hiçbir uzun vadeli plan yapamamak, bunlar bir insana hayatı zehir edecek olan koşullardır. Bu haklı direniş Türkiye'nin birçok yerindeki üniversitelerden de destek buldu, binlerce üniversite öğrencisi işçilerle omuz omuza verip Ankara'daki çadırlarına kadar gittiler bunun yanında öğrenci grupları buldukları yerlerde de bu olayı gündemleştirebilmek adına bu adaletsiz uygulamayı dile getirdiler. Danıştay 12. Dairesi, 4 Şubat 2010 tarihli Bakanlar Kurulu Kararı'nın, Tekel işçilerinin de aralarında bulunduğu geçici personelin 4/C'ye geçiş için

30 günlük süre içinde ilgili kurumlara başvurmasını öngören hükmünün yürütmesini durdurmasıyla birlikte eylem yeni bir sürece girdi, bu haklı eylemi elimizden geldiğince yeni süreçte de takip etmeye çalışacağız.

YÖK-Danıştay Karşılaşması Yine Uzadı

YÖK'ün tasarladığı yeni puan sisteminin mahkeme tarafından iptali üzerine, Danıştay'a başvuran YÖK'ün talebi reddedildi, bu tabii ki birçok öğrenciyi oldukça olumsuz etkiledi. Anlaşılan Danıştay elindeki gücü ideolojik bağlamda sonuna kadar kullanacak ama görünen o ki düzenlenen durumun kapsamı gereği de YÖK bu konuda herkesten daha çok söz sahibi. İlginç ve güzel çıkışlarına şahit olduğumuz Yusuf Ziya Özcan'ın "arkadaşlar moralinizi bozmayın çalışmaya devam edin, F'ye kadar planımız var" söylemi, bizde artık bu değişimin önünde kimse duramayacak hissini uyandırıyor.

İhsan Doğramacı Seni Unutmayacağız

Hacettepe Tıp Fakültesi'nin ve Bilkent Üniversitesi'nin kurucusu, üniversite camiasında derin izler bırakan İhsan Doğramacı, neredeyse bütün basın ve yayın organlarında yapılan güzelleme-

lerle, birçok akademisyen ve siyasetçinin hazır bulunduğu devlet töreniyle toprağa verildi. Peki, Türkiye için Doğramacı nasıl bir miras bırakmıştı. Aşağıda, bıraktığı mirası gördüğünüzde siz de bizimle aynı şeyleri düşüneceksiniz sanırım.

İhsan Doğramacı: 12 Eylül 1980 darbesinin ürünü olan YÖK'ün başkanlığına getirildi, oluşumunda da büyük katkısı olmuştu. 12 Eylül faşizminin üniversite ayağının en önemli aktörlerindendi. 1981'den 1992'ye kadar tam 11 yıl boyunca YÖK'e başkanlık etti. Başkanlığı süresince; 1402 sayılı yasa gerekçe gösterilerek yüzlerce akademisyenin görevine son verildi. Bu konuyla ilgili ülkemizin saygın akademisyenlerinden Korkut Boratav'dan tarihsel bir olay aktaralım: "TV programına (başta Doğramacı) katılanlara 'sizinle meslektaş olmaktan gurur duymuyoruz' cümlesinden oluşan bir telgrafı Ankara'daki üniversitelerden 15-20 kişinin imzalarıyla yolladık. Cunta hızla YÖK Yasası'nı çıkarıldı. Doğramacı başkan oldu. Telgrafa imza koyanlar, bir yıl sonra hemen hemen eksiksiz olarak (ve başkalarıyla birlikte) Ankara sıkıyönetim komutanı Recep Ergun'un talimatı ve Doğramacı'nın rektörü Tarık Somer'in imzasıyla üniversitedeki görevlerimizden uzaklaştırılacaktık..."

Doğramacı'nın YÖK'ü, üniversitede yürekli, bilinçli bir nesli yok etti. Üniversite öğrencilerine potansiyel suçlu muamelesi yapıldı. Binlerce öğrenciye disiplin cezası verildi. İlk özel üniversite olan Bilkent Üniversitesi'ni kurdu. Böylelikle eğitimin piyasalaşması adına önemli bir adım atıldı. Bugün, asgari ücrete denk olan harç parasını icat etti. Kurduğu özel güvenlik şirketleri üniversitelerde görevlendirildi. Üniversite kampüslerini polis ve jandarmayla

doldurdu. Saç sakal kontrolüne kadar varan baskıcı uygulamalarla 12 Eylül'ün kampüslerdeki uygulayıcısı oldu. Bunun yanında kendisi "Türban" söyleminin de yaratıcılarından.

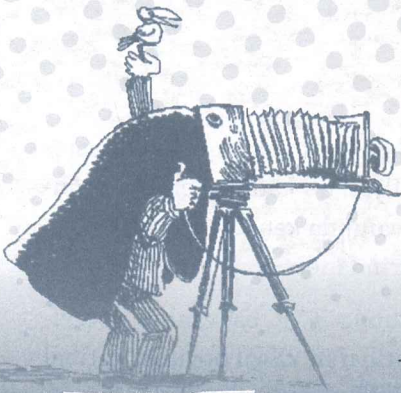
Doğramacı, 1992 yılında YÖK başkanlığı görevini bıraktı. 1981'den itibaren 25 yıl boyunca intihal (akademik hırsızlık) suçuyla yargılandı. Doğramacı, yaşamı boyunca ABD ile "müttefik" oldu. ABD, Irak'ı işgal ettiğinde sahip olduğu inşaat şirketleriyle Irak'ta faaliyet gösterdi. İşgalcilere yol yaptı, üs yaptı, havaalanı yaptı. Tarih her siyasi aktörü sayfalarına kaydeder. İhsan Doğramacı, yaşamı boyunca yaptığı "icraatlardan" dolayı tarihe geçmiştir. Kendisi, üniversitelerin bugün içerisinde bulunduğu durumun başta gelen sorumlularındandır.

Biraz Pahalıya Patladı Ama Sonunda Oldu

Yükseköğretimden atılan öğrenciler için artık af çıkarmaya gerek kalmayacak. Çünkü yükseköğretimin hiçbir kademesinde artık herhangi bir nedenle öğrenci atılamayacak. YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan, YÖK Genel Kurulu kararıyla üniversitelerden atılmanın tamamen kaldırıldığını açıkladı. Alınan yeni karara göre, ön lisans, lisans, yüksek lisans ve doktora da dâhil yükseköğretimde herhangi bir nedenle öğrenci atılamayacak. Kararla, geçmiş yıllarda sıkça yapılan 'af uygulamasına' da artık gerek kalmayacak. Öğrenciler herhangi bir nedenle başarısız olarak okulu uzattıklarında, üniversiteye zamlı harç ödeyecekler.

Radikal, Haber7, Bianet ve Atılım Haber'den yaralanmıştır.

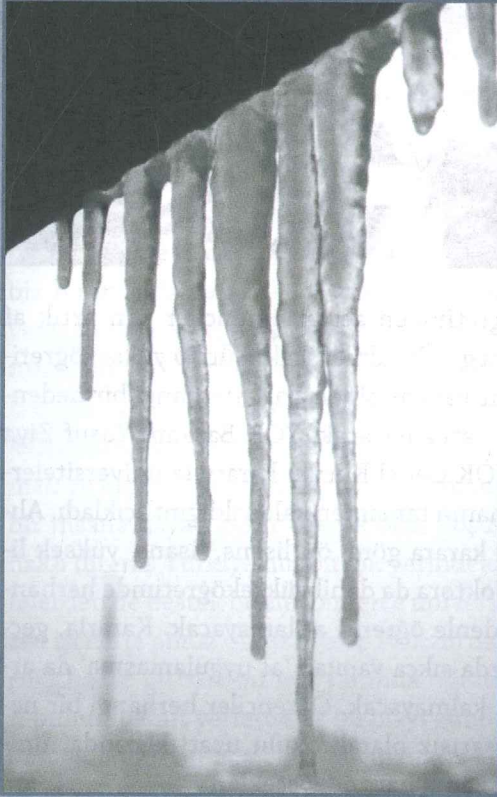
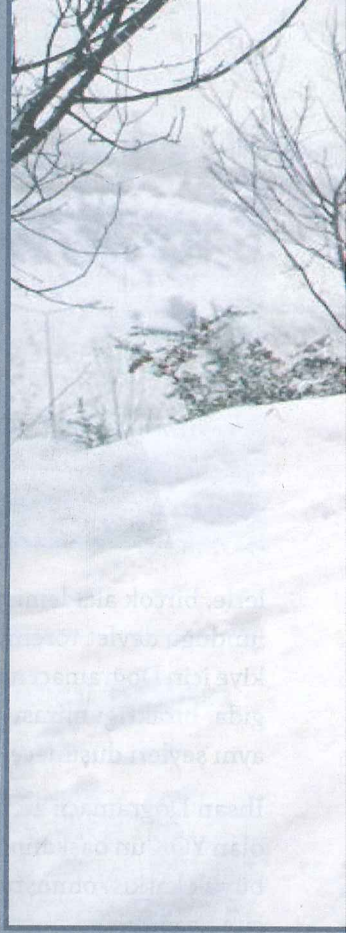

Abdullah Muhsin Yıldız

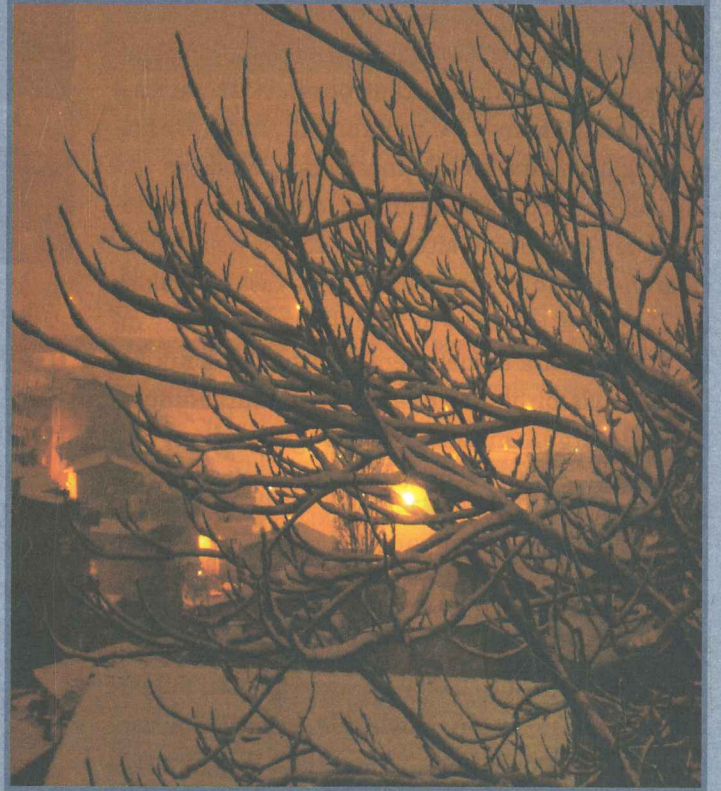
OBJEKTİFİME

TAKILANLAR

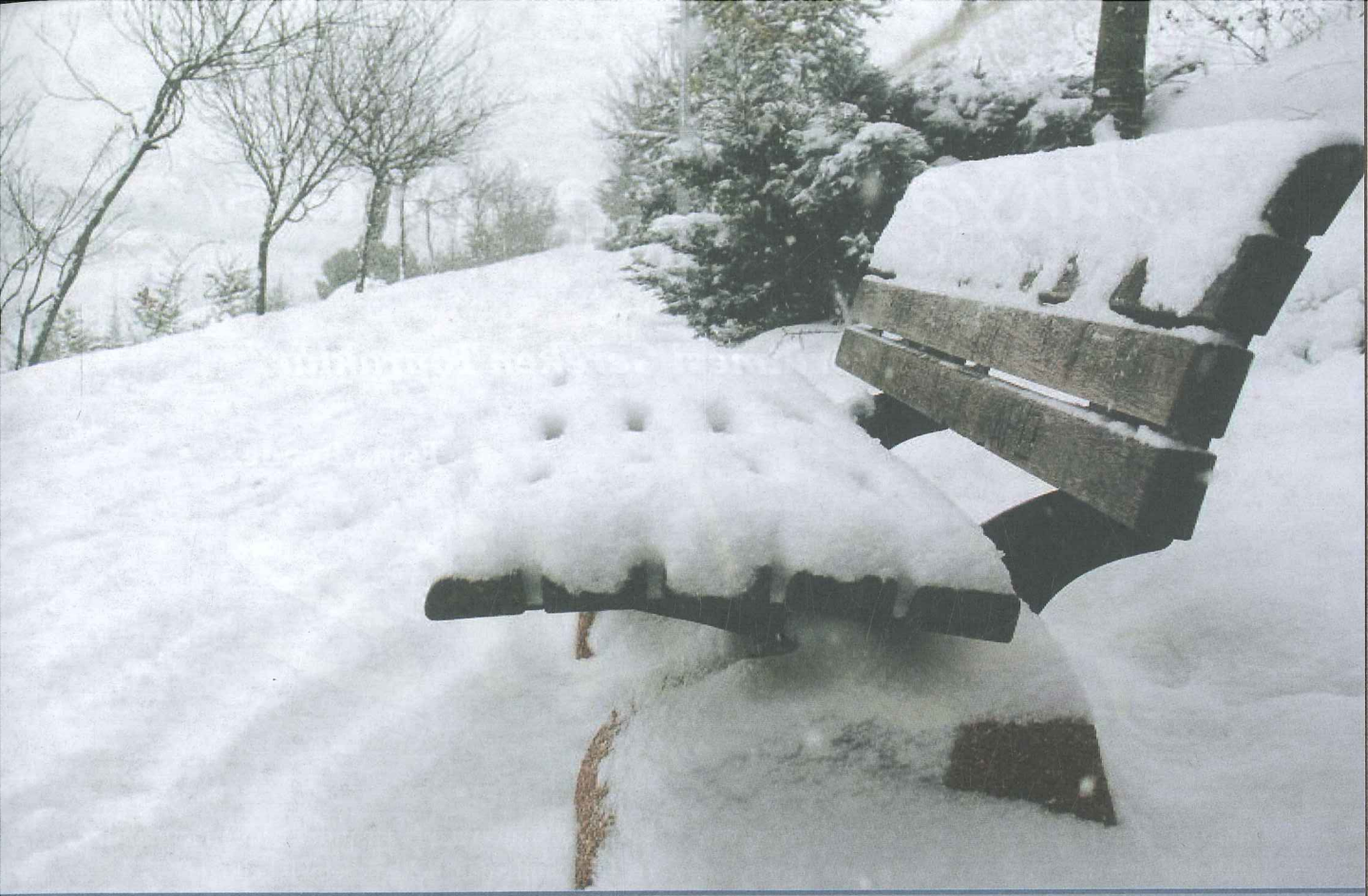
*“Dünyanın tüm güzellikleri sadece
görenlere verilmiştir.” Cemil Meriç*

Kusursuz güzelliğin davetsiz misafirleri... (Tayyibe)

Üzerlerinde kar tutmuş ağaç dalları zaman zaman ürkütücü bir görünüme bürünüyor-
du. (Nihal)

Bıraktığım yerde ve halde değilim. Şimdi ben başka yerde başka bir benim... (Ründa)

Bembeyaz bir örtünün hâkimiyet kurduğu o günde kadrajımı renklendiren yegâne şeylerden... (Al-hamra)

dünya seyahatnamesi

“Ölmeden Görülmesi Gereken Topraklar”

Esma Bendez

Kahire

Kahire’de aynı topraklar üzerinde birbirinden çok farklı kültürlerin, medeniyetlerin, inançların izlerini görmek çok güzeldi. Ancak insanı hayretler içinde bırakan şeylerden biri, bu insanların tarih boyunca ölüm sonrası hayata bu kadar önem vermeleri oldu. Bütün hayatları ölüm sonrası planlayarak geçmiş. Hangi değer yargılarıyla bunu yaptıklarını tarih bize anlatsa da onların bu konuda hissiyatlarını bilemeyeceğimiz için ölüm sonrasına bu kadar önem vermelerini yadırgamamalıyız. Lakin anlam vermek yine de zor. Kendi içlerinde çelişkili gibiler. Sanki Hıristiyanlıkta olduğu gibi somut olana daha çok inanıyorlar. İşte bu nokta bir çelişki. Ölüm sonrası denilen şey dünyadan farklı olduğuna göre dünyadaki gibi somut şeyler ummamak gerekir. Eğer ki dünya değil de ölüm sonrası onlar için bu kadar önemliyse o halde neden yollarında götüremeyecekleri halde o akıl almaz piramitleri dünya topraklarına diktiler? Tabi bunlar

bir müslümanın bakış açısından olduğu için, onların bunu anlaması beklenmemeli belki de.

Piramitler, yeraltı mezarları, sfenks, mezarlardan çıkan aletler, heykeller, neredeyse beş bin yıllık eşyaları görmek çok heyecan verici. Dikkat çeken bir diğer husus da şu oldu ki; insanoğlu hangi iklim-

de hangi medeniyette dünyaya gelmiş olursa olsun ihtiyaç-ı beşer hep aynı. Beş bin yıl evvel de aynı gereçler varmış şimdi de var...

Mesela en çok beğenilen şeylerden biri şu oldu: Tutankamu, 10 yaşında tahta çıkıp 19 yaşında ölen bir kral. Kahire müzesinde sergilenen bir tahtı var ve üzerine eşi ile kendini resmetmişler. Ancak resim-

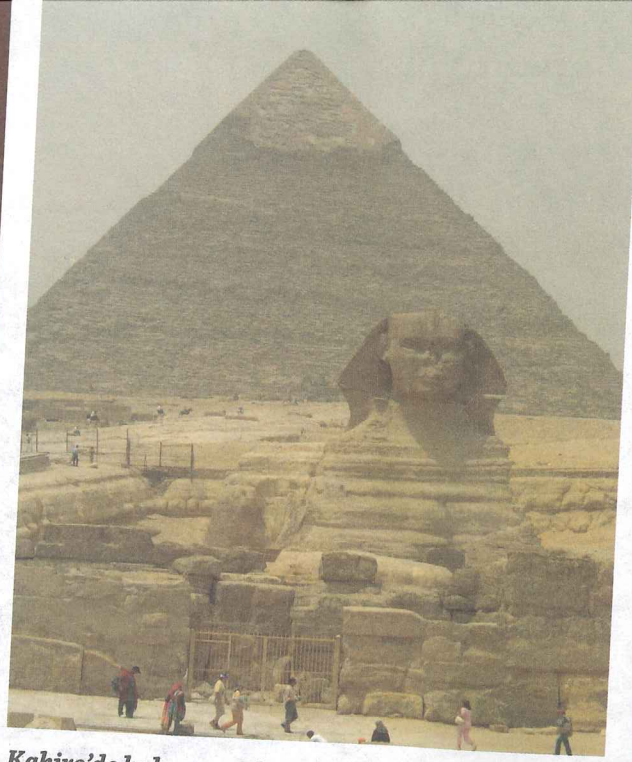
de Tutankamu ve eşinin sadece birer ayağında sandalet var diğer ayakları boş. Rehberin anlattığına göre tek sandalet giymelerinin sebebi evlilik nişanı olmasıymış, tıpkı günümüzde kullanılan al-yans gibi. İhtiyaç aynı ama şekli değişmiş...

Bunun dışında camiiler çok etkileyici. Bizde hemen

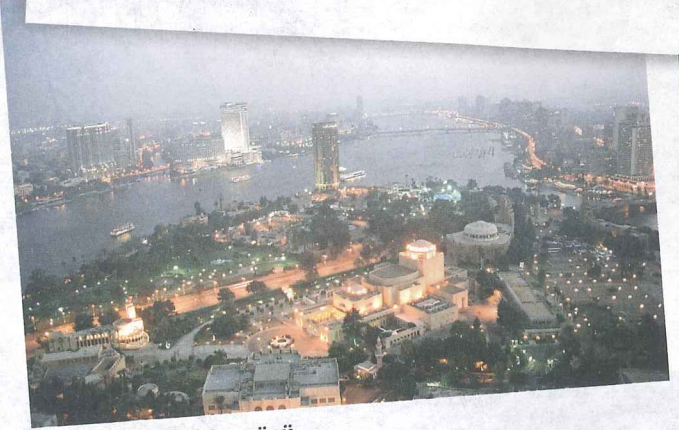

her cami aŖađı yukarı aynı sitede inŖa edilmiŖtir. Ancak orada Fatimilerden, Memlukulara, Rufailerden Çerkez Memlukulara kadar her birinin çok deđiŖik sitede yaptıkları camilerin her biri ayrı birer sanat eseri. Sur içinde yapılan gezi esnasında iki kapı arasında yer alan dükkânlar, deđiŖik dönem ve medeniyetlere ait çok zarif iŖlemelerle yapımıŖ ahŖap veya taŖ evler, binalar insana "iŖte medeniyetler beŖiđi burasıdır" dedirtiyor gerçekten. Mısır'da dikkat çeken diğer bir Ŗey ise toplumun dinle bir alıp veremediğinin olmaması. İsteyen istediği yerde namazını kılıyor ve dahi kamusal alanda gayri laik kılıkla dolaŖabiliyor.

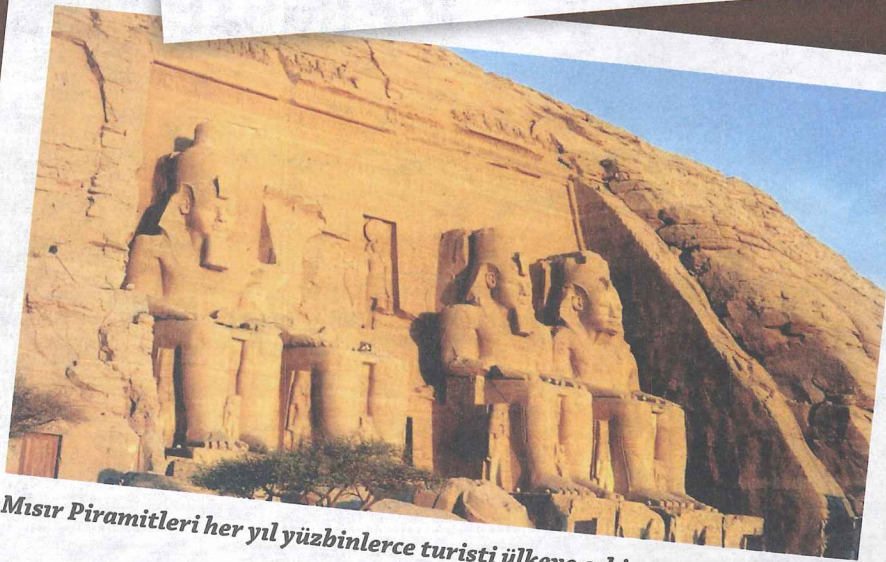
Buna rağmen din algıları çok deđiŖik. İslami kaidelere çok kültürel bir anlam kazanmıŖ gibi dini hayat onlar açısından. Misal bir Hristiyan ve bir de Müslüman düğünlerine Ŗahit olduk. Fakat ikisini birbirinden ayırt etmek zordu. Aynı müzikler, aynı danslar, aynı tavırlar gzlenebiliyordu her iki düğünde de. Tek fark Hristiyan dğndeki kadınların hayli dekoltesi, Müslüman dğnndekilerinse aynı tarz kıyafetler içine uzun kollu kazak giyinmiŖ olup sadece saçlarını rtmŖ olmalarıydı. Dikkate Ŗayan bir diğer husus Kahire'deki ller Ŗehri oldu. İçine girip gezme-görme imkânımız olmadı çünkü orası Mısır'ın bir nevi Haremi imiŖ. Suç iŖleme ve uyuŖturucu tüketim oranı en yüksek olan yer orası imiŖ. Ölüm tesi yaŖama çok ehemmiyet verdikleri için mezarları eŖyalarla donattıklarından mütevellit, her bir mezarın baŖına o mezarı yağma ve hırsızlığa karŖı korumaları için birer bekçi koymuŖlar. O bekçiler zamanla orada yerleŖik düzen kurmuŖlar. O mezarlar Ŗimdilerde bu ev sahiplerinin birer odası olmuŖ, hatta mezarların olduğu odaları kiler gibi kullanıyorlarmıŖ. Kahire tozuyla, toprağıyla, kumuyla gerçekten çok güzel, çok dikkat çekici ve dolu bir Ŗehir.

Kahire'de bulunan sırlarıyla nl Kefren Piramidi

Kahire'nin modern yüzü

Mısır Piramitleri her yıl yüzbinlerce turisti ülkeye çekiyor

Bir Şubat Daha Bitti

Feyza Saygın

O yıl Mart kapıdan baktırmamıştı. Zaten kimse de dönüp bakmamıştı. “Kış sert geçiyor bu sene.” dedi köyün en yaşlı ve en bilgisi. “Başka aylarda çok gördüm ama Şubat’a ilk denk gelişim.” Dönüp köyüne, mahallesine baktı. Alnı biraz daha kırıştı.

Evler sayıca az, insanca kalabalıktı. Ara sıra bahçelerin sınırları veya evlerin dış boyası üzerine tartışmalar çıkar, sonra yeni bir gündem oluşunca eski tartışmalar unutuluverirdi. İç boyaları tartışmak pek kimsenin aklına gelmezdi. Çocuklar, tavuklar ve böcekler mutluluk içinde oynasır, ara sıra kopan kavgalara anlamsız gözlerle bakarlardı.

Dış boyanın renginin ne önemi olabilirdi ki, bunca tartışmayı ilk çıkaranı bulsalar götürüp ormana bırakacaklardı. Köyün yakın çevresinde sık ormanlar ve içlerinde pek çok meşe ağacı vardı. Biraz uzaklarda dağlar sıralanmıştı ki atlılar da o taraflara gitmişti.

Her yer gibi oranın da insanlarından kimileri atlıları sevmez, kimileri yollara düşmektense ekip biçmenin köylüye getireceği büyük faydalardan bahseder, kimiye ses çıkarmadan işine gücüne bakardı. Atlılar ayrıldıkları zaman nereye giderdi, tam olarak kimlerle çarpışıyorlardı, neden hiç ganimetle-

ri olmazdı; bunlar kafalarda birer soru işareti olarak kalırdı.

Diğer taraftan onlar gitse de kuşlar öter, çocukları babalarının at üstünde olduğunu çoğu zaman unutarak oynamaya devam ederdi. Köyün kadınları her zaman kuvvetli, yaşlıları da her zaman sabırlı ve bilgeydi. Fırtına çıkacağını genelde önceden kestirirler ama her zaman buna karşı koyamazlardı. Yıllar önce yine büyük afet olmuş, giden atlıların çoğu geri dönmemiş ve ekinler uzun süre başak vermemiştir.

Bu yıl, tam da Mart'ın yaklaştığı şu günlerde, meyve ağaçları geçmişin tüm izlerini atmış ve tarlalar nadas sonrası kucağını açmış tohumlara yol verirken bu tayfun da neyin nesiydi? Çiftçiler hayvanlara korunaklar yapmaya, çocuklarını tembihlemeye ve atlılara güvenmeye devam ederken tellallar boş durmamış, bu kara haberi köye ilan etmeye başlamışlardı. Köylünün morali bozuldu, ekinler boy vermedi ve tayfun geceleri ıslık çalarak ilk mesajlarını gönderdi.

Şubat o yıl 28 çaktı. Tayfun beklenenden sert vurdu, geçti. Evlerin çatıları ve bacaları, bebeklerin emzikleri, kedilerin yumakları uçup kayıplara karıştı. Kadınlar da diz çöküp ağlamaya başladı, atlılar gelmeyecekti... Ufuk yoktu, deniz yoktu ama gözleri sonsuza bakıyordu.

Uzaklarda bir yerlerde atlıların zırları düştü, atları düştü, dönebilenlerin ayakları tutmadı, evlerinden çıkamadılar. Aradan 1000 yıl geçti. Şubatlar pek çok kez 28 çaktı. Köylü Martları coşkuyla karşıladı. Bilge dağa çıkıp yeni bir fırtına beklemediği için derinden bir "oh" çaktı. Çocuklar evlerin arka bahçelerinde oynamaya devam ettiler. Atlılar artık uzaklara gitmedi. Avlarıyla ailelerini, varlıklarıyla köyü zenginleştirdiler. Kadınlar bir araya gelip çocuklarına patik ördüler ve 1000 yıl sonrasını hayal ettiler. "Kim bilir?" dediler, "tayfunlar hep ani gelir."

Bir Şubat daha bitti. Bir Şubat daha 28 çaktı!

Savaş Ritimleri

Cahit Zarifoğlu - Beyan Yayınları - İstanbul 1985

Melike Yurt

Savaş Ritimleri, şiir konusundaki üstün yeteneğinin yanı sıra, edebiyatın hemen her türünde başarılı eserler vererek iç dünyasının zenginliğini şekilselliğe esir etmeksizin okuyucuya yansıtan Cahit Zarifoğlu'nun başarılı romanlarından. Kitap ilginç bir şekilde doğumundan itibaren karakterin ağzından yazılmış. Karakter ailenin birçok kız çocuğundan sonraki ilk erkek çocuğudur. Babasının yıllarca beklediği bir çocuktur.

Zarifoğlu, karakterin doğumundan itibaren ailesini, babasını, köydeki ortamı, köy meydanını, camiyi, arkadaşlarını kahramanın gözlem gücünün süzgecinden geçirerek okuyucuya sunuyor. Köydeki çocuklar ile olan bağları, onlar hakkındaki fikirleri, eğlenmek adına yaptıkları her şey, karakterin zihninde imgesel anlamlar oluşturmuş ve içsel bir derinlik kazandırmış, bu düşünce sistemi beraberinde hayatındaki birçok şeye imgesel anlamlar yüklemesine ve aynı içsel derinliği en somut şeye bile kazandırmasını sağlamıştır.

Savaşın soğuk yüzü bu şehre çok uzak köyde bile kendini göstermeye başlar. Savaş sadece silahlarla yapılan bir savaş değildir. Afgan köylüler de bunun fazlası ile idrakindedir. Öyle ki Sovyet Rusya'ya asker göndermekten, İslami değerlerden uzak düşmekten, zalimden yana olmaktansa ölümü bile göze alırlar. İnanırları şey uğruna köy imamının önderliğinde, köylülerin sahip olduğu inanç, azim ve sağlam duruş ile düşmana boyun eğmemek adına savaşır ve yerlerini yurtlarını bir harp meydanı andıran bir halde bırakır, kafalarda soru işaretleri, yüreklerde sızı ile göç ederler.

Mevdudi

25 Eylül 1903 tarihinde Hindis-tan'ın Haydarâbâd eyaletine bağlı Evrengâbâd kasabasında doğan Ebu'l Ala El Mevdudi, 1915'te Haydarâbâd'a taşınmasının ardından eğitimine buradaki Dârü'l-ulûm'da devam etti. 1918'de Delhi'ye taşınarak burada çeşitli dergilerde yazılabmaya başladı. Sömürge idaresini tenkit ettiği bir yazısından dolayı gazetesini kapandıncı 1921 yılı başlarında Müslim adlı gazetesinin editörlüğünü yaptı.

1938'de Muhammed İkbâl'in daveti üzerine Doğu Pencap'a gidip Dârü'l-İslâm'ın kuruluşunda görev alan Mevdudi, 25 Ağustos 1941'de Lahor'da Cemâat-i İslâmî teşkilâtını kurdu. 1947'de Pakistan'ın bağımsızlığının ardından Cemâat-i İslâmî-i Pakistan'ın liderliğini üstlendi. Lahor Hukuk Fakültesi'nde İslâm hukuku ve anayasasına dair konuşmalar yapan Mevdûdi, İslâmî bir anayasa talebini dile getirerek Müslüman gruplarla iş birliğine girişti.

Cemâat-i İslâmî'nin 1953'te Pencap'ta düzenlediği Kâdiyânîlik karşıtı gösterileri, yazılarıyla kışkırttığı gerekçesiyle askerî mahkeme tarafından ölüm cezasına çarptırılan Mevdudi'nin cezası, dünya çapındaki tepkiler nedeniyle önce ömür boyu hapse çevrildi, ardından yüksek mahkeme tarafından kaldırıldı. Mevdudi, 1956'dan itibaren İslâm anayasası konusunda seri konferanslar vermek için Bengladeş'te önemli çalışmalar gerçekleştirdi. Ancak 1958'de Eyyûb Han'ın yönetime el koymasıyla anayasa yürürlükten kaldırıldı ve Cemâat-i İslâmî'nin de faaliyetleri durduruldu. Ekim 1963'te siyasî faaliyetlerin serbest bırakılmasından sonra Lahor'da bir suikast girişiminden yara almadan kurtuldu.

Mayıs 1979'da tedavi görmek amacıyla Amerika Birleşik Devletleri'ne giden Mevdudi, 22 Eylül 1979'da New York Buffalo'da vefat etti. Cenazesi Pakistan'da 1 milyondan fazla kişinin katıldığı cenaze namazının ardından Lahor'da defnedildi.

“Kur’an Hayat Kitabıdır”

Kuran’ı okuyan bir kişi nasıl bir kitapla karşı karşıyadır?

Mevdudi: Sıradan kitapların aksine Kuran, edebî bir sıraya göre tertip edilmiş belirli konular hakkında bilgi, fikir ve tartışmaları ele almaz. Bu nedenle Kur’an’a yabancı olan kişi, O’nunla ilk karşılaştığında, bölümler ve kısımlara ayrılmamış veya farklı konuların farklı bir şekilde ele alınmamış ve hayatın farklı yönleri ile ilgili emirlerin düzenli bir şekilde verilmemiş olduğunu görünce şaşkınlığa düşer. Buna mukabil, daha önceden hiç karşılaşmadığı ve onun kitap anlayışına hiç uymayan bir şeyle karşılaşır. Kur’an’ın imanla ilgilendiğini, ahlâkî direktifler verdiğini, kanunlar koyduğunu, insanları İslâm’a çağırdığını, kâfirleri uyardığını, tarihî olaylardan ibret dersleri verdiğini, uyarılarda bulunduğunu, müjde verdiğini ve bunların hepsinin bir âhenk içinde sunulduğunu görür. Aynı konu farklı şekillerde tekrar edilir ve görünürde hiç ilgisi olmayan bir konu diğerini takip eder.

Bizler Kuran’ı anlamak gayesinde olan kimseler olarak karşımızda nasıl bir kitap olduğunu düşünelim ki bu algılamaya problemi ve bahsettiğiniz tartışmaların olumsuz etkisinden sıyrılmış olalım?

Mevdudi: Diğer kitapların aksine Kur’an başlangıçta, ele aldığı konuları ve ulaşmak istediği amaçları liste halinde sunmaz. Açıklama, üslûp ve usulü genelde okunan kitaplara benzemez ve herhangi bir kitap düzenini takip etmez. Bunun da ötesinde, Kur’an, kelimenin genelde anlaşılabilir anlamıyla bir “din” kitabı değildir. Bu nedenle, okuyucu sıra-

dan bir kitap beklentisiyle Kur’an’a yöneldiğinde, O’nun olayları sunuş üslûbu karşısında şaşkınlığa düşmektedir. Kur’an’ın birçok yerinde arka-plan tasvir edilmez ve pasajın özel nüzul sebebi olan durum ve olaylara değinmez. Bunların bir sonucu olarak, sıradan okuyucu orada veya burada birkaç parça cevher keşfetse de, Kur’an’ın değerli hazinelerinden tam olarak yararlanamamaktadır. Bu kimseler sadece, Kur’an’ın eşsiz ve ayırıcı özelliklerini bildikleri için bu tür şüphelerin kurbanı olurlar.

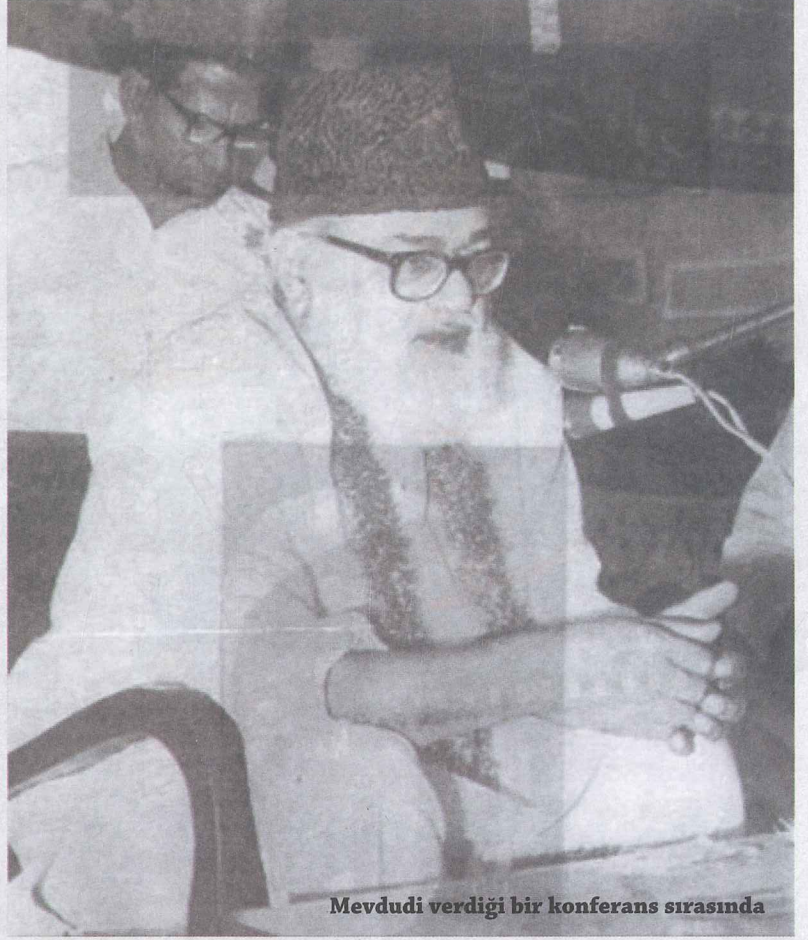
Kuran’ın hazinelerinden yararlanmak için, dolayısıyla onun anlaşılması problemini aşmak için okuyucunun ilk önce dikkat edeceği husus nedir?

Mevdudi: Kur’an’ı iyice anlayabilmek için bu Kitab’ın tabiatını, merkezi fikrini, amaç ve hedefini bilmek gerekir. Okuyucu aynı zamanda O’nun üslûbuna, kullandığı terimlere ve açıklama yaparken kullandığı usule yatkın olmalıdır. Bir bölümü incelerken, o bölümün indirildiği zaman ve zeminde de göz önünde bulundurulmalıdır. Okuyucu her şeyden önce, Kur’an’ın mahiyetini kavramalıdır. Başlangıç noktası olarak kişi O’nun vahyedilmiş bir kitap olduğuna inansın ya da inanmasın, Kur’an’ın kendisinin ve O’nu bize ulaştıran Hz. Muhammed’in (s.a.v) öne sürdüğü Kur’an’ın ilâhî bir kılavuz olduğu iddiasını göz önünde bulundurmalıdır.

Okuyucu her şeyden önce, Kur’an’ın mahiyetini kavramalıdır. Başlangıç noktası olarak kişi O’nun vahyedilmiş bir kitap olduğuna inansın ya da inanmasın, Kur’an’ın kendisinin ve O’nu bize ulaştıran Hz. Muhammed’in (s.a.v) öne sürdüğü Kur’an’ın ilâhî bir kılavuz olduğu iddiasını göz önünde bulundurmalıdır.

Kuran’ın bütün anlatımının merkezinde olan ana fikir ve bahsettiğiniz amaç ve hedefi izah etmek gerekirse ne söyleyebiliriz?

Mevdudi: Kur'an'ın ele aldığı konu, "insan"dır. O, insanı felâha veya helâka götüren hayat tarzlarını anlatır. Kur'an'ın metni boyunca vurgulanan ana fikir, Hakk'ın açıklanması ve buna dayanan Doğru Yol'a davettir. Kur'an, gerçeğin, (Hakk'ın), Allah'ın, Hz. Âdem'i (a.s) halife tayin ettiğinde kendisine vahyettiği ve O'ndan sonra gönderdiği diğer bütün peygamberlere vahyettiği gerçek (Hakk) olduğunu ve bütün peygamberlerin aynı Doğru Yol'u öğrettiklerini bildirir. İnsanlar tarafından bu Hakk'a aykırı olarak, Allah, insan, evren, insanın Allah'la ve diğer yaratıklarla ilişkisi hakkında icat edilen tüm teoriler yanlıştır ve bunlar üzerine kurulan hayat tarzı sonuçta insanı hüsrana götürür. Vahyin hedef ve gayesi ise, insanı Doğru Yol'a çağırmak ve cahilliği nedeniyle kaybettiği veya günahkârlığı nedeniyle yüz çevirdiği Hidayet'i onlara sunmaktır.

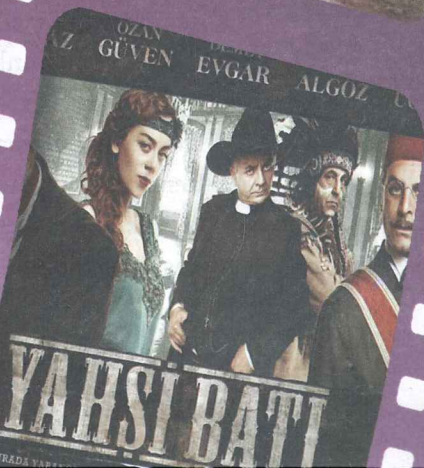
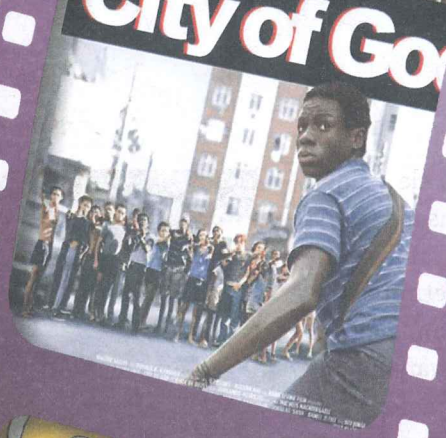
Mevdudi verdiği bir konferans sırasında

Okuyuculara Kuran okumalarında istifade edebilecekleri pratik metotlar önerir misiniz?

Mevdudi: Kur'an'ı anlamamanın birinci şartı, O'nu açık ve tarafsız kafa ile okumaktır. Kur'an'ın vahiy olduğuna inansın ya da inanmasın, bir kimse mümkün olduğu kadar, O'nun lehinde veya aleyhinde sahip olduğu önyargıların tümünden zihnini temizlemeli, önceden edindiği tüm fikirleri yok etmeli ve bundan sonra sadece anlamak amacıyla O'na yaklaşmalıdır. Kendi önyargıları ile Kur'an'a yaklaşan kimseler, satırlar arasında kendi düşüncelerini okurlar ve bu nedenle Kur'an'ın iletmek istediği mesajı kavrayamazlar. Bu tür bir incelemenin diğer kitaplar için de verimsiz olacağı açıktır; fakat Kur'an söz konusu olduğunda daha da verimsiz hale gelir. Göz önünde bulundurulması gereken bir nokta daha vardır: Eğer bir kimse, Kur'an'ın içeriği hakkında şöyle-böyle bir fikre sahip olmak istiyorsa, o zaman bir kez okumak yeterlidir. Fakat

eğer kişi, O'nu derinlemesine anlamak istiyorsa, birçok kez ve her seferinde başka bir bakış açısıyla okumalıdır. Kur'an'ı iyice incelemek isteyen kimseler, her şeyden önce, O'nun ortaya koyduğu hayat tarzını anlayabilmek için tüm Kur'an'ı en az iki kez okumalıdır. Böyle bir kimse Kur'an'ı okurken O'nun temel ilkelerini ve bu ilkeler üzerinde kurmak istediği hayat tarzını da kavramaya çalışmalıdır. Bu ön çalışma sırasında zihninde bazı sorular belirirse bunları not etmeli ve okumaya devam etmelidir. Çünkü bunlara Kur'an'ın diğer bölümlerinde cevap bulması mümkündür. Eğer bu sorulara cevap bulursa, bunları da sorularla birlikte not etmelidir. Fakat eğer ilk okuyuşta zihninde beliren sorulara cevap bulamazsa, sabırla ikinci kez okumalıdır. Kendi tecrübeme dayanarak diyebilirim ki, ikinci kez okuyuşta hemen hemen hiç cevaplandırılmamış soru kalmaz.

kültür

sanat

Naomi Klein Küresel Markalarla Savaşıyor!

Naomi Klein

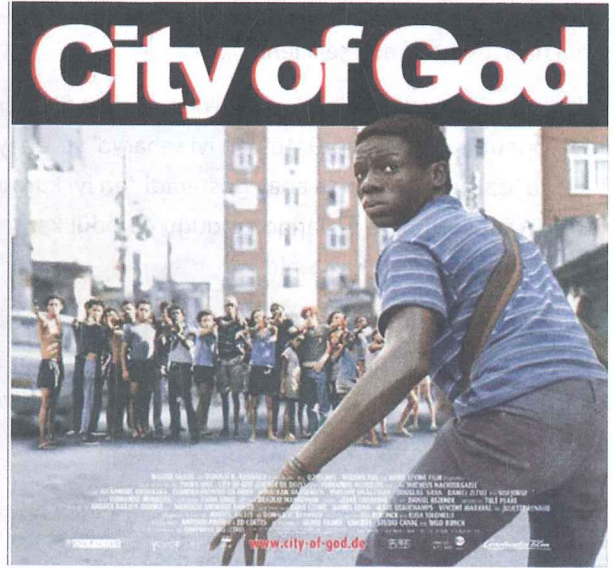
Naomi Klein'i ilk kez geçtiğimiz günlerde Ömer Madra'nın Açık Radyo'da kendisiyle yaptığı röportajla tanıma imkânı buldum. Haiti'deki depremi küresel kapitalizmin ürettiği felaketler bağlamında ele alıyor ve çokuluslu şirketler üzerine inanılmaz bilgiler veriyordu. Vicdanlı bir kadın olduğu anlaşılıyordu; uluslar arası silah anlaşmalarından bahsettiği bir bölümde, Türkiye'nin, gerçekleştirdiği onca katliamdan sonra İsrail'den insansız uçak talebinde bulunmasını "İsrail'i ödüllendirmek" olarak yorumluyordu. Yazdıklarını okumadan olmazdı. No Logo'ya bu şekilde ulaşmış oldum.

Ödüllü gazetecinin dört sene bitimsiz bir heyecanla üzerinde çalışarak ortaya koyduğu eseri No Logo/ Küresel Markalar Hedef Tahtasında, 23 dile çevrilererek kısa sürede çok satanlar listesinde yerini almış. İlk kez 2000 yılında Kanada'da yayınlanan kitap, üzerinden 10 yıl geçmesine rağmen güncelliğini koruyor. "Markalaşma'nın tarihinden şirketlerin pazarlama stratejilerine, reklam piyasasının sahne olduğu acımasız

rekabetlerden küresel sermaye ağlarına bir dizi unsuru mercek altına alarak, bu küresel logo ağının sırlarını keşfeden tüketicilerin son dönemde artan öfkесinin, çokuluslu şirketleri hedef alacak bir muhalefet dalgası yaratacak bir siyasi hareketi tetikleyeceği hipotezini savunuyor. Kitap, bu protest yönüyle "küreselleşme karşıtı hareketin kutsal kitabı" olarak yorumlanıyor. Öyle ki, kitabın arka kapağında yer alan bir bilgiye göre dünyaca ünlü müzik grubu Radiohead kitaptan o derece etkilenmiş ki, İngiltere turneleri boyunca hiçbir şirketin reklamını kabul etmemiş.

No Logo, Bilgi Yayınevi'nden çıktı. Hatırlatalım, kitabın son kısmında 'firmalar-küreselleşme-markalaşma- tepkisel hareketler' temelli kapsamlı bir okuma listesi de mevcut.

Tanrı Kent

Tanrı Kent, 2002 Brezilya - Fransa ortak yapımı dramatik bir suç filmi. Portekizce özgün adı "Cidade de Deus" olan film İngilizce konuşulan ülkelerde de Türkiye'de olduğu gibi özgün adının tam çevirisi olan City of God adıyla gösterilmişti.

Yönetmenliğini Fernando Meirelles ve Kátia Lund'un birlikte yaptıkları filmin senaryosunu, Paulo Lins'in 1997 tarihli aynı adlı romanından Bráulio Mantovani

uyarlayıp yazmış. Romanın yazarının da uzun yıllar konunun geçtiği gettoda yaşamış olması ve romanın gerçek olaylara dayanıyor oluşu filmi ilginç kılan unsurlardan.

"Cidade de Deus", kent içindeki çirkin ve suç odağı gecekonduları sistematik bir şekilde kent dışına taşıma projesinin bir parçası olarak 1960'larda kente uzak bölgelerde Brezilya hükümeti eliyle kurulmuş gecekonduların yerleşkelerinden birinin, belki de en ünlüsünün adı. Bu suç oranı yüksek tehlikeli mahalle Rio de Janeiro kentinin dışında bulunuyor. Film adını buradan almış. Filmin başkarakteri de kişiler değil bu mahallenin ta kendisidir. Filmin oyuncularından Leandro Firmino (Zé Pequeno) da dâhil filmin oyuncularının çoğu bu mahallede büyümüşler. Film tamamen amatör oyuncularla çekilmiş.

Bu mahallede yaşayan bir grup çocuğun 1960'lardan başlayarak sonraki 10-15 yıla yayılan uyuşturucu ve suçla örülü öyküsünü anlatan film, fotoğrafçılık tutkunu Rocket adlı gencin bu şiddet atmosferini fotoğraflama hikayesi etrafında şekilleniyor.

İlk gösterimi Cannes Film Festivali'nde yapılan film "en iyi yönetmen", "en iyi görüntü", "en iyi senaryo" ve "en iyi kurgu" dallarında Oscar'a aday gösterildi, "en iyi kurgu" BAFTA ödülünün de aralarında olduğu 49 ödül kazandı, 25 ödüle de aday gösterildi.

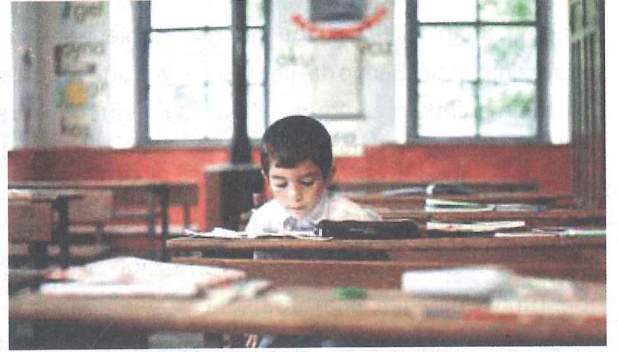
Türkiye'de senelerdir küçük veya büyük çaplı gerçekleştirilen kentsel projeler yahut zorunlu göç sonrası oluşan çürük kent örüntülerine yaklaşımımızda bize yardımcı olabilir sanıyorum.

Cafcaf Artık Aylık Değil!

Aylık mizah dergisi Cafcaf Mart ayıyla birlikte iki haftada bir çıkmaya başlıyor. Bu radikal değişim, karikatürseverleri ziyadesiyle sevindirmiş oldu. Ayrıca bunu haftalıkla geçiş için bir basamak olarak düşünmek de mümkün. Cafcaf Mart ayıyla birlikte yeni döneme girmiş oluyor ki bu da abone kampanyasının başlaması demek. Geç kalmamak lazım o halde.

Semih Kaplanoğlu 3'lemesini Taçlandırdı

Semih Kaplanoğlu'nun Yumurta, Süt ve en son filmi Bal'dan oluşan Yusuf üçlemesi, "Bal"ın Altın Ayı ödülünü almasıyla taçlanmış oldu.

Film, babası kaybolduktan sonra konuşmayı bırakan 6 yaşındaki çocuğun hikâyesini anlatıyor. Başrolde oynayan 7 yaşındaki Bora Altaş'ın performansının ise ciddi manada övgüye layık olduğu söyleniyor. Ne zaman izleyebileceğimiz merak konusu gerçekten.

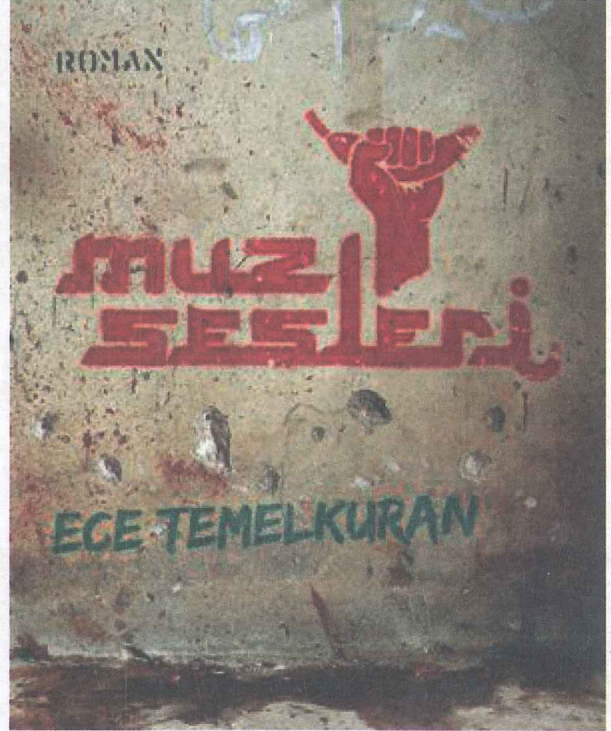
Yahşi Batı

Biraz geç kalmış da olsam söylemem gerekiyor: Cem Yılmaz daha zekice filmler yapabilir. Küfretmek artık bir güldürü aracı olabilir mi? Yahşi Batı klasiklerine yaptığı bir kaç komik göndermeyi bir kenara koyarak söylemem gerekir ki filmin çok çekici bir tarafı yok. Ayrıca Cem Yılmaz filmlerinde görmeye çok alışık olmadığımız, ahlaki seviyesi sıfırın altında seyreden sahneler var ki gerçekten sinir bozucu. Ben neden bu kadar sinir oldum? Cem Yılmaz'ın da bir piyasa adamı olduğunu unutmuşum da ondan. İzlenmese de olur sanki.

Muz Sesleri

Muz Sesleri, geçtiğimiz ay Everest Yayınları'ndan çıktı. Ece Temelkuran, bu romanıyla adını biraz daha duyarlı insan sınıfı kategorisine dahil ettirebilecek diye umuyoruz. Roman, Lübnan'da şatilla baskını sonrası oluşan çarpık psikolojili hayat tarzını, Türkiye gibi doğu-batı arasında sıkışmış ruh ve bedenlerin, çarpıklaşmaların ama asla gizemini kaybetmeyen bu yaşamın izlerini gözlemleyen o mistik havayı konu alıyor. Roman, anlatım tarzı açısından fazlasıyla kaliteli bir Ece Temelkuran kitabı. Üslubu etkileyici yazarın, ateist-dindar komplekslerine takılmadan anlatması ise hikayeyi gerginleşmeden okuyabilmeyi sağlıyor... Muz sesleri, okunmaya değer bir orta-doğu hikayesi... Filistinlilerin çektiği zulümleri insan psikolojileri üzerinden anlatan sağlam bir eser. Ece Temelkuran, Lübnan'da geçirdiği müddet içerisinde İslam'a ve İslamcılar'a bakışının değiştiğini söylemişti. Romanı bu gözle okumak daha verimli olabilir kanımca.

Bakılması Şeyler

Kendinize bir iyilik yapıp,

- Şerham Nazeri'den *Şeyda Şodem*'i dinleyebilir,
- Yıldız Ramazanoğlu'nun yeni çıkan kitabı *Angelika*'yı bir çırpıda bitirebilir,
- Stefan Zweig'i *Satranç*'la tanıyabilir,
- Mahmut Fazıl Coşkun'un *Aliya Belgeseli* ile büyük adamı bir kez daha hatırlayabilirsiniz.

Şahdamar

Siz hürsünüz; siz şartsız ve kayıtsızsınız
Bir balığın, bir siyah, bir kara balığın
İncecik kılıcı üzerine yemin edersiniz;
(K) harfi üzerine yemin edersiniz.
Raki için kadınların, çiçek yiyen kızların
İyilikleri, günahları ve çeyizleri üzerine
yemin edersiniz.
İstakozların, kırmızı ve mavi istakozların
Bir mavzerlik peygamberlikleri üzerine,
Küçük ve büyük, acılı ve acısız
Yeminler yeminler yeminler edersiniz.
Siz siz üze yeminler edersiniz.

Biz hayret eder, kuvvet eder, dudağımızı
bükürüz;
Dudağımızı kör makaslarla dilim dilim
ederiz
İki tane elimiz var deriz;
Bin tane elimiz olsaydı
Bini birbirinin aynı olurdu deriz.
999 elimiz kağıt gibi yansın,
Bir elimiz güneş gibi dursun..
Biz elbette dudak bükür, hayret ederiz.

Biz inkar eder, inkarı severiz;
Bayram hediyenizi iade ederiz
Biz mahcup ve onurlu çocuklarınız
Başımızı kaldırıp bir bakmayız

Siz rüyalarınızda yaşayıp
durursunuz
Siz güvercinleri gözlerinden
vurursunuz
Siz ekmeğin hamurunu,
aşkın hamurunu samandan
yoğurursunuz
Siz rüyalarınızda yaşayıp
durursunuz

Toprağı zindana koyduk biz
Üzerine yedi kilit vurduk biz
Kaç gelinin alnında kaç yumurta kırdık biz
Varsın yarın takılsın benim çene kemiğim
Bir köpeğin ön dişlerine
Ve Fahriye'nin kürek kemiği tam ortasından
kırılsın
Biz inkar eder, şah inkarlar severiz.

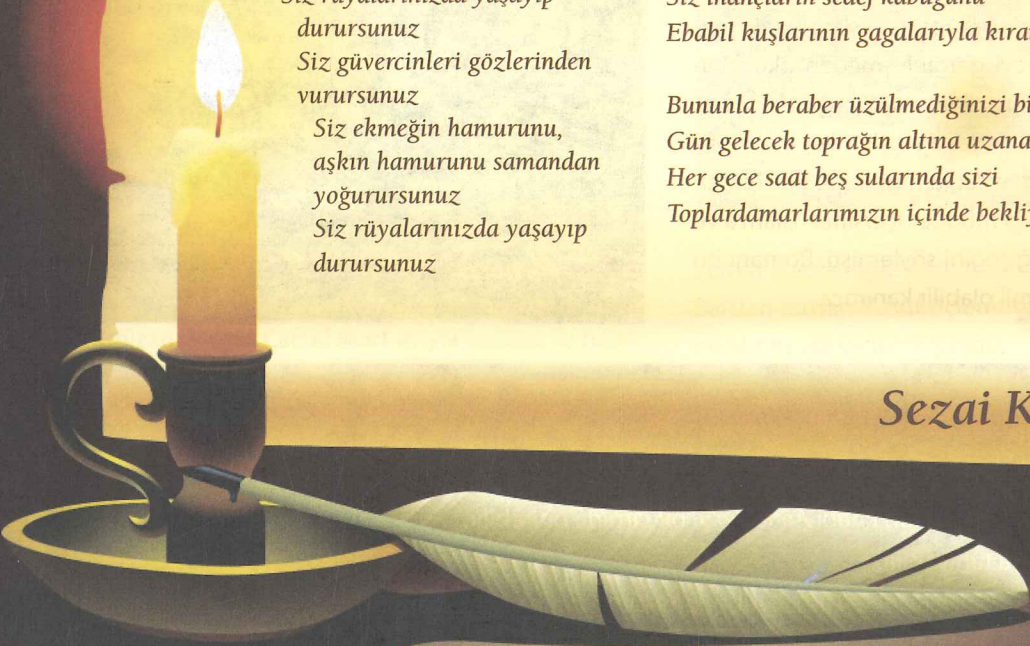
Kafamızı kaldırıp bir bakmayız

Ruhumuzun içinde kar yağar
Anamızdan doğduğumuz geceden beri
Heybemizi emektar makinelere yükleriz
Fikirlerimizi tifil vinçlere
İri buğday tanelerinin trenleri yürüttüğünü
bilmeyiz
Biz yangında koşuyu kaybeden atlarız
Biz kirli ve temiz çamaşırları
Aynı zaman aynı minval üzere katlarız
Biz koşu bittikten sonra da koşan atlarız

Siz kalbe hançer gibi giren
Siz kalpten ağaç gibi çıkan
Siz bize şahdamarımızdan yakın
Siz yüzükler içindeki kan
Siz inançların sedef kabuğunu
Ebabil kuşlarının gagalarıyla kıran

Bununla beraber üzülmediğinizi biliyoruz
Gün gelecek toprağın altına uzanacağız
Her gece saat beş sularında sizi
Toplardamarlarımızın içinde bekliyeceğiz

Sezai Karakoç

الله سور محمد

Hadis-i Şerif

Ahmet b. Hanbel, Müsned

5 / 451

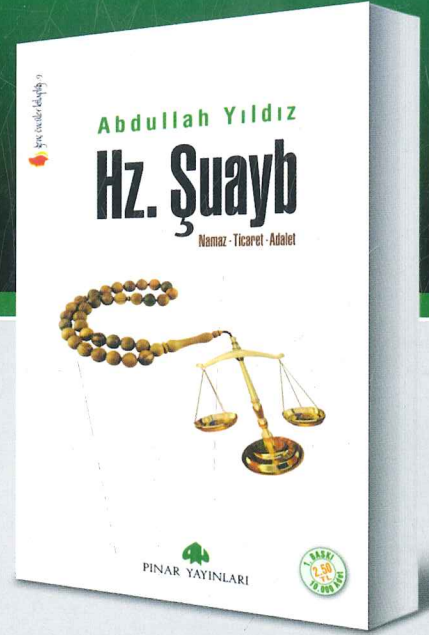
Ey insanlar!

Aranızda selamı yayınız, yemek yediriniz, akrabalarınızla ilişkinizi ve onlara yardımınızı devam ettiriniz. İnsanlar uyurken siz namaz kılınız. Bu sayede selamette cennete girersiniz.

ÇAĞIN FESATÇILARINA UYARI!

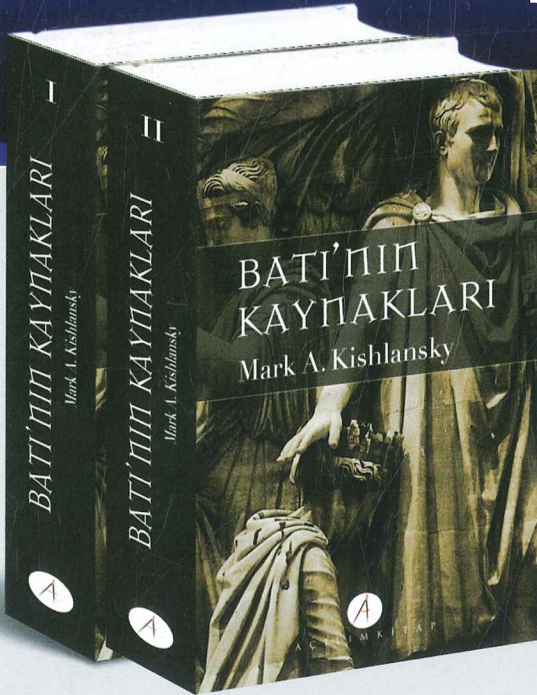
■ Hz. Şuayb - Abdullah Yıldız

Bugün de soygun ve vurgunlar son derece ince ve akil almaz yöntemlerle yapılmakta; müminleri ve mustaz'afı baskı altında tutmak için de aynı şeytanî sinsi yöntemler kullanılmaktadır. Dolayısıyla Medyen-Eykelileri bekleyen akibet, bu çağın fesatçılarını da beklemektedir.

BATI'NIN KAYNAKLARI

Mark A. Kishlansky

■ Batı Medeniyeti'nin felsefi, siyasi ve kültürel köklerini anlama noktasında Türk okuruna önemli katkıları olacağına kuşku yok. Kitap, orijinal eserlerden alıntılanan pasajlardan oluşuyor. Pasajların seçiminde Kishlansky'nin titizliği de gözden kaçmıyor. Her bir orijinal eserden alıntılanan 5-6 sayfalık bölümler, hem eserin tümüne ilişkin okuyucunun zihninde net bir fikir oluşmasını sağlıyor, hem de okuyucuyu eserin orijinalini okuması yönünde teşvik ediyor. Bu bakımdan, kitabın, Batı Medeniyeti'nin kaynaklarına ilk elden ulaşılması noktasında önemli bir işlevi olduğunu da söyleyebiliriz. Okuyucu, belki bütün eserlerin orijinallerine ulaşamayacaktır, ancak kitaptaki liste bile, bu amaca ulaşılması yönünde başlı başına önemli bir kılavuzluk hizmeti görmektedir.

www.kitappinari.com
nitelikli kitaplar atlası

PINAR YAYINLARI

Tel: (212) 520 98 90 • Faks: (212) 527 06 77